

கிந்துக்குரல்

HINDU VOICE

Price Rs.15.00

விலை ரூபா 15.00

Registered as a Newspaper in Sri Lanka

ISSN 1391 - 0744

குரல் 6 ஒலி4

ஈசுர ஆடி - ஆவணி 1997

July - August 1997 Voi.6 No.4

ஐந்து பேரறிவும் கண்களே கொள்ள
அளப்பருங் கரணங்க ணான்கும்
சிந்தையே யாகக் குணமொரு மூன்றுந்
திருந்து சாத் துவிகமே யாக
இந்து வாழ் சடையா னாடுமானந்த
வெல்லையில் தனிப்பெருங் கூத்தின்
வந்த பேரின்ப வெள்ளத்துட் திளைத்து
மாறிலா மகிழ்ச்சியின் மகிழ்ந்தார்.

சேக்கிழார் சுவாமிகள்

சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தில்லைக்குச் சென்று நடராசப் பெருமா
னைத்த தரிசித்து அருளுகின்றமையை சேக்கிழார் சுவாமிகள் அழகாக
வர்ணிக்கின்றார்.

சிவமயம்

With his eyes monopolising the five great powers of perception-
with all the invaluable instruments of knowledge-
all four transmuted into discrimination,
with the qualities three- *thaamasam, raajasam, saativikam*
now transformed into *saativikam* alone,
he revelled in the flood of delight which flowed into him
from the unique dance of boundless bliss
which the Lord with matted locks where dwelt the moon, performed;
and his whole being blossomed
under the power of unremitting joy.

வேடர்களே பூஜை செய்யும் திருக்கோயில் கதிர்காமம்

அறங்காவலர் டாக்டர் தி. செந்தில்வேள்

ஆடி மாதத்தில் கோலாகலமாக நடந்த கதிர்காம உற்சவத்தை
யொட்டி இவ்விசேட கட்டுரை பிரசுரமாகிறது.

“இருநில மீதில் எளியனும் வாழ எனது முன் ஓடி வருபவன்
அன்றோ கதிர்காம முருகன்.” கதிர்காமத் திருக்கோயிலில் பூசை செய்ப
வர்கள் வேடரே ஆயினும் அவர்கள் தம் ஆசாரப்படி மிக நேர்த்தியாகப்
பூசை செய்வதனால் கதிர்காமத் தெய்வங்கள் கண்கண்ட தெய்வங்களாக
அடியார்களோடு உறவாடுவதைக் காண்கிறோம். “வனமுறை வேடன்
அருளிய பூசை மகிழ் கதிர்காமம் உடையோனே,” எனத் தித்திக்கும்
தமிழால் திருப்புக்கும், சொல்லிச் சொல்லி மகிழும்.

சாதி சமயம் கடந்த நங்கடம்பன்

அருவமும் உருவமுமாகிய பரம்பொருளுக்கு சாதி பேதம் இருக்
குமா? சமய பேதந்தான் வருமா? இன, மத, சாதி பேதம் இன்றி அனைவ
ரையும் ஈர்க்கும் சக்தி மிகுந்த தலமே கந்தக் கடம்பன் உகந்து உறையும்
கதிர்காமம். சைவ சமயத்தவர் மட்டும் அன்றி அனைவரும் பெருந்திரளா
கவும் மனமொருமித்தும் மாணிக்க கங்கையில் புனித தீர்த்தமாடி, அருகே
விபூதி மலையில் விளையும் அற்புதத் திருநீற்றையும் பூசி, திலகமும்
இட்டு மனமுருகி முருகா! முருகா! என்று அரற்றும் காட்சி எத்தகைய
மனத்தினரையும் உருக வைக்கும். பக்திப் பரவசத்தின் உச்சத்தையே
எட்ட வைக்கும்.

கதிர்களிலே உதித்தவன் அமர்ந்த மலை, கதிர்மலை

ஆதியும் அந்தமும் அற்றதாய், “பலவாய் ஒன்றாய் பிரமனாய் நின்ற
சோதிப் பிழம்பு அது ஒரு மேனியாக, கருணைகூர் முகங்கள் ஆறும்
கரங்கள் பன்னிரண்டும் கொண்டே,” உதித்தவன் அன்றோ ஒரு திருமுரு
கன். கதிர்களிலே உதித்தவன் அமர்ந்த மலையே கதிர்மலை.

வள்ளி உதித்த மலை வள்ளிமலை

“பெம்மான் முருகன் பிறவான் இறவான்,” எனின் வள்ளி மட்டும்
பிறப்பவன் ஆவனோ! பிறப்பும் இறப்பும் அற்ற முருக சக்தியே குழந்தை
யாய் உதித்த தலம் இலங்கையிலே வள்ளி மலை. வனவலம் வருகையில்,
வனவேடர்கோன், நம்பிராசனால் கானகத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டு
அதே வேடுவத் தலைவனிடத்தே வேடர் மகளாக வளர்ந்தவளே வள்ளி.

வேடுவர்தலைவர் நம்பிராசனது வழித்தோன்றல்களானவரே இறை
வனுக்குப் பூசை செய்கின்றனர். அதுவும் வாய்கட்டிப் பூசை செய்வது
அரியதொரு பாரம்பரியம்.

ஆலாத்தி எடுக்கும் வேடுவப் பெண்கள்

மங்கள வேடுவப் பெண்களே திருவிழாவின் போது பிரதான
யானைக்கு முன் செல்வார்கள். என்னதான் சாட்டையடி அணி, தீச்சிலம்
பம், கரகாட்டம், கும்மி, கோலாட்டம், மயிலாட்டம், தீப அணி எவ்வ
ளவு இருந்தாலும் சுவாமியின் யானைக்கும் அதற்குள் செல்லும் வேடு
வப் பெண்களுக்கு இடையில் வேடுவரும் அனுமதிக்கப்படுவதில்லை.

கோயில் அதிகாரிகளோ அரசாள்வோரோ கூடக் குறுக்கே புகாத குறவஞ்
சிப் பெருஞ்சிறப்பு.

திருவிழா பூர்த்தியானதும் கந்தப் பெருமானுக்குக் கண்ணூறு கழிக்க
வும் வேடுவப் பெண்களே வருவார்கள். வள்ளி மணவாளனுக்கு மிகவும்
பக்குவமாகவும் பக்திபூர்வமாகவும் ஆலாத்தி எடுக்கும் பாங்கே நேர்த்தி
யானது.

வந்தது நின்றது எடுத்தது கோர்த்தது

தினைப்புனம் காக்கும் வள்ளிநாச்சியாரை அடைய எம்பெருமான்
வேடனாக வந்தது, வேங்கையாக நின்றது, விருத்தனாக வடிவு எடுத்தது,
வேலனாக வள்ளியின் கரம் கோத்தது எல்லாமே இலக்கியத்தையும்
வென்ற தெய்வத் திருவிளையாடல்களே அன்றோ!

ஏமகூடம் கதிர்காமம் என்றானது

முன்னர் கிரவுஞ்ச கிரியைப் பிளந்து வீரமகேந்திரத்தை ஆழ்கடலில்
ஆழ்த்தி, மாமரத்தை இரு கூறுபடுத்திச் சூரனைச் சேவலும் மயிலுமாக்கி
ஆட்கொள்ள வந்து நின்ற இடம் ஏமகூடம். கதிர்களிலே உதித்தவன்
குறவஞ்சியை ஆட்கொள்ள வாஞ்சையுடன் வந்ததால் அன்றோ ஏமகூடத்
தைக் கதிர்காமம் என்கிறோம்.

வில்லெடுத்து வேலனைத் தடுக்கும் வேடன்

திருவிழா நேரம் திருக்கோயில் திருமுற்றம். அங்கே ஆணைமீது
ஆரோகணித்து அதேசமயம் அறிவதற்கு அரிய ரகசியமாகவும் அழகும்
லைக் குறத்தியின் அகம்வர ஆரம்பிப்பான் ஆறுமுகன். அச்சமயம் பார்த்து
வில்லெடுத்து வேலனைத் தடுப்பான் ஒரு வேடன். அரையிலே மட்டும்
ஆடை கட்டிக் கோடரி அம்பு வில் கொண்டு வரும் வனவேடன் எம்பெரு
மான் திருவிழாவையே தடுப்பதா? வள்ளியிடம் வரும் வள்ளலைத் தடுப்
பவன் எவன்? இவன் தம்பன்னைக் காட்டிற்கு அப்பால் அடர்ந்த கான
கத்தே உறைபவன். தான் வள்ளியின் தமையன் என்கின்ற தோரணையில்
தினைப்புனம் காக்கும் தங்கையை அந்நியர் நெருங்க வருதல் ஆகாது

(4ஆம் பக்கம் பார்க்க)

உள்ளே...

மாணவர் அரங்கு -	இந்துப்பேரவையின் செய்தி	பக்.3
எட்டாந்திருமுறை	Tanjavur Bronzes	P.8
அர்த்தமில்லாத வரலாற்றுத்	Vel Festival	P.9
தொண்டியர்கள்	Geeta for Children	P.12

திருப்பயல்லாண்டு

கலாநிதி ந. சுப்புரெட்டியார்

(சென்ற இதழ் தொடர்ச்சி)

(6) இரண்டு சமயத்தினரும் தத்தம் கடவுளின் வீரச் செயல்களையும் பிறவற்றையும் புகழ்ந்தவண்ணம் இறையநுபவம் பெறுவர். சிவபெருமான் சனகாதி முனிவருக்குக் கல்லாலின் கீழிருந்து அறமுரைத்த நிகழ்ச்சியை 'ஆலநிழற் பட்டன்' என்றும், மேருமலையை வில்லாகக் கொண்டு திரிபுரம் எரித்த வரலாற்றைக் குறிப்பிடும் முறையில் 'வில்லாண்ட கனகத்திரள் மேருவிடங்கள்' என்றும், வியாக்கிரபாத முனிவரின் குழந்தையான உபமன்யுவிற்குப் பாற்கடலை ஈந்தது ஆகிய வரலாறுகளைக் குறிப்பிடும் முறையில்,

“பாலுக்குப் பாலகன் வேண்டி
அமுதிடப் பாற்கடல் ஈந்தபிரான்
மாலுக்குச் சக்கரம் அன்(று) அருள்
செய்தவன்,”

என்றும், மணலால் ஆன சிவலிங்கத்திற்கு ஆவின் பாலால் திருமஞ்சனம் ஆட்டிய செயலைக் குலைத்த எச்சத்தன் என்ற தன் தந்தையின் கால்களை வெட்டிய விசாரசுருமர் என்பவருக்கு அவரது பத்தியைப் பாராட்டித் தொண்டர்கட்கெல்லாம் அதிபதியாக்கிச் சண்டிசுப்பதமும் அளித்த வரலாற்றைப் புலப்படுத்தும் முறையில்,

“தாதையைத் தாளற வீசிய சண்டிக்கிவ்
அண்டத்தொடு முடனே
பூதலத் தோடு வணங்கப்பொற்
கோயிலும் போனகமும் அருளிச்
சோதி மணிமுடித் தாமமும்
நாமமும் தொண்டர்க்கு நாயகமும்
பாதசுத் துக்குப் பரிசுவைத்
தானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே,”

என்று சேந்தனார் புகழ்ந்துரைப்பதைக் காணலாம். அங்ஙனமே, இலங்கை பாழாகப் பொருத திருமாலின் வெற்றிச் செயலை நினைந்து, “இராக்கதர் வாழ் இலங்கை பாழாகப் பொருதான்” என்றும், பொதுவாக அரக்கர்களை அழித்த செயலை நினைந்து ‘அசுரர் இராக்கதரை, இண்டைக் குலத்தை எடுத்துக் களைந்த இருடகேசன்!’ என்றும், நரசிம்ம மூர்த்தியாகத் தோன்றி இரணியனை அழித்து அவன் சிறுக்கன் பிரகலாதனுக்கு அருளிய செயலைக் குறிப்பிடும் முறையில்,

“அந்தி யம்போதில் அரியுரு
வாகி அரியை அழித்தவன்,”

என்றும், பாணாசுரனின் ஆயிரம் தோள்களையும் அறுத்துத் தள்ளிய செயலைப் பராட்டும் முறையில்,

“மாயப் பொருபடை வாணனை
ஆயிரமே நாளும் பொழிகுருதி
பாயக் கழற்றிய ஆழிவல்லான்,”

என்றும், கம்சனுடைய ஆயுதசாலையுள் புகுந்துவில்லை வளைத்து முறித்த செயலையும், ஐந்து தலைகளையுடைய காளியன் என்னும் நாகத்தின் தலையின்மீது குதித்து அதன் செருக்கையும் வலிமையையும் அடக்கிய செயலையும் அநுசந்திக்கும் முறையில்,

“திருமதுரையுட்
சிலை குனித்து ஐந்தலைய
பைந்நா கத்தலை பாய்ந்தவன்,”

என்றும் பெரியாழ்வார் போற்றிப் புகழ்ந்து மகிழ்ந்துரைப்பதைக் காணலாம்.

(7) இரு சமயத்தினரும் இவ்வுலகிலும் வீட்டுலகிலும் அவரவர் இறைவர்கட்கு அடிமை செய்வதையே குறிக்கோளாகக் கொண்டிருப்பவர்கள். இரு சமயத்தைச் சேர்ந்த அடியார்களும் தம்மை ஏழு தலைமுறையாகவும் இருபத்தொரு தலைமுறையாகவும் வழிவழி அடிமை செய்து வருவதாகக் கருதும் மரபு ஒன்று உண்டு. இருவர் பாடல்களிலும் இம்மரபினைக் காணலாம். இதனை,

“மழவிடை யாற்கு வழிவழி
யாளாய் மணஞ்செய் குடிப்பிறந்த
பழஅடி யாரொடுங் கூடி நாவிநாடே
எம்மானுக்கே பல்லாண்டு கூறுதுமே,”

என்றும், திவ்யலீலையினைப்பிடித்து

8.9 “எந்தை எந்தாய் சுற்றம்) முற்றும்

9.9 எமக்கமுதமாய் எம்பிரான் என்றென்று

சிந்தை செய்யுஞ் சிவன்சீர்

21.9 அடியார்,”

என்று சேந்தனார் பாடியருளினார். அது போலவே,

‘ஏழாட்காலும் பழிப்பில்லோம்’

“எந்தை தந்தை தந்தை தந்தைதம்
மூத்தப்பன் ஏழ்படி கால்தொடங்கி
வந்து வழிவழி யாட்செய்கின்றோம்,”

என்று பட்டர்பிரானும் கூறுவதைக் காணலாம்.

(8) இரண்டு சமயத்தைச் சேர்ந்த அடியார்களின் தோற்றம் இப்பாடல்களில் காணக்கிடக்கின்றது. சிவனடியார் வெண்ணிறணிந்த திருமார்பினை உடையவர்கள் என்பதனை, “பொடியணி மார்பிலங்கும், புண்ணியர்” என்று சேந்தனார் குறிப்பிடுவர். வைணவ அடியார் மந்திர விதிப்படி ஓமஞ்செய்த தீயிற் காய்ச்சப் பெற்ற சங்கு சக்கரங்களின் பொறிகளைத் தம்முடைய திருப்புயங்களில் அணிந்து கொண்டிருப்பவர்கள். இதனைப் பெரியாழ்வார்,

“தீயிற் பொலிகின்ற செஞ்சுடர்
ஆழிதிகழ் திருச்சக்க ரத்தின்
கோயிற் பொறியாலே யொற்றுண்டு
நின்று குடிசுடியாட் செய்கின்றோம்,”

என்று குறிப்பிடுவர்.

(9) இரண்டு அடியார்களும் அடியார் கூட்டம் திரளுமாறு கூவியழைத்து இறைவனுக்குப் பல்லாண்டு கூறுமாறு பணிப்பதை அவரவர்தம் பாசுரங்கள் தோறும் காணலாம். சான்றாக,

“ஊரும் உலகுங் கழற
உழறி உமைமண வாளுக்காட்
பாரும் விசும்பும் அறியும்
பரிசு நாம் பல்லாண்டு கூறுதுமே,”

என்று சேந்தனாரும்,

“நாடும் நகரமும் நன்கறிய
நமோநாரா யணாய வென்று
பாடும் மனமுடைப் பத்தருள்ளீர்
வந்து பல்லாண்டு கூறுமினே,”

என்று பெரியாழ்வாரும் பணிப்பதைக் காணலாம். இருவருமே அன்பில்லாதவர்களைத் தவிர்க்கின்றனர். “வஞ்சகர் போய் அகல” “மிண்டும் மனத்தவர் போமின்கள்” என்று சேந்தனாரும், “கூழாட்டிட்டு நின்றீர்களை எங்கள் குழுவில் புகுதலொட்டோம்” என்று பெரியாழ்வாரும் அத்தகையோரை நீக்குவதைக் காணலாம்.

(10) சைவப் பெருமக்கள் சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொள்பவர்கள். சேந்தனார் தமது திருப்பாடல்களிலே இவரை ‘ஆலநிழற் பட்டன்’ ‘விடைப்பாகன்’ ‘உமைமணவாளன்’ ‘சிற்றம்பலமே இடமாகப் பாலித்து நட்டம் பயில வல்லான்’ என்று நமக்கு அடையாளம் காட்டுவர். ‘பின்னைப் பிறவி யறுக்க நெறி தந்த பித்தர்’ என்றும், “அண்டங்கடந்த பொருள் அளவில்லதோர் ஆனந்த வெள்ளப் பொருள் பண்டும் இன்றும் என்றும் உள்ள பொருள் என்றே பல்லாண்டு கூறுதுமே” என்றும் போற்றிப் புகழ்வார். பெரியாழ்வாரும் வைணவர் முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டுள்ள பரமபதநாதனாகிய நாராயணனைப் ‘பையுடை நாகப் பகைக் கொடியன்’ என்றும், “படுத்த பைந்நாகனைப் பள்ளி கொண்டான்” என்றும், “பரமேட்டி, பரமாத்மன்” என்று அடையாளம் காட்டி மகிழ்வார். அன்றியும் ‘மல்லாண்ட தின்தோள் மணிவண்ணன்’ என்றும், ‘இலங்கை பாழாகப் படைபொருதான்’ என்றும், ‘அந்தியம் போதில் அரியுருவாகி அரியை அழித்தவனை’ என்றும், ‘ஆழிவல்லான்’ என்றும், ‘பல்வகையாலும் பவித்திரன்’ என்றும் போற்றி உரைப்பார்.

முடிவுரை:

இதுகாறும் கூறிவற்றால் இரண்டு பதிகங்களிலும் உள்ள கருத்தொற்றுமைகளை ஒருவாறு கண்டோம். சைவ வைணவ சமயங்கள் இரண்டும் வைதிகச் சமயங்கள் ஆகும். ஒரு தாய் வயிற்றில் தோன்றிய சகோதரர்களைப் போன்றவை. சில குடும்பங்களில் சகோதரர்களிடையே தோன்றும் போட்டி பொறாமை காழ்ப்பு முதலியவற்றைப் போலவே, இவைகளிடையேயும் அவை சில சமயம் தோன்றி மறைகின்றன. பக்தி இயக்கக் காலத்தில் புறச் சமயங்களாகிய பௌத்தம் சமணம் போன்ற சமயங்களை எதிர்ப்பதில், இவை இரண்டும் ஒன்றுபட்டு நின்றுள்ளன. திருமுறைத் திருப்பாடல்களிலும், திவ்வியப்பிரபந்தங்களிலும் சில இடங்களில் புறச்சமய கண்டனங்களைக் காணலாம். ஈண்டுக் குறிப்பிட்ட இரு பதிகங்களும் ஆண்டவனை வழித்துவதில், அவனுக்குப் பல்லாண்டு பாடிப்பரவுவதில், ஒத்த பண்புகள் கொண்டவை என்பதனை நன்கு அறிகின்றோம்.

மாணவர் அரங்கு

எட்டாம் திருமுறை

தமிழின்பம் மாணிக்கராஜா

“முன்னிக்கடலை .....” என்னும் திருவாசகம்

“பாவை நோன்பு” எனப்படுவது பழமையானதொரு நோன்பு. நெடுங்காலமாகத் தமிழ் மக்கள் வழிவழியாக அனுட்டித்து வந்த நோன்பு இது. இதனை, “மார்கழி நோன்பு” என்றும் குறிப்பிடுவதுண்டு. “பொழுது விடிவதற்கு முந்தியதான அதிகாலையினைப் “பிரம முகூர்த்தம்” எனக் கூறி இதனை, அமைதி வாய்ந்த - தூய வேளையாகப் போற்றுகின்றோம். அவ்விதமே புதிய ஆண்டிலே செய்வதற்குரிய நல்ல காரியங்களை மனமார்ச் சிந்திப்பதற்கு ஏற்றதான தூய மாதமாக, மார்கழி மாதத்தினை எம் முன்னோர் கருதி வந்தார்கள். இதனால், இளம் பெண்கள் நல்ல நாயகனைக் கணவனாக அடையவும் - நாடு மழை வளம் பெற்றுச் செழிக்கவும் - இந் நோன்பினை மார்கழி மாதத்திலே நோற்றார்கள்.

மணலினாலே பாவையைப் பிடித்தார்கள். அதனை ஒரு பெண் தெய்வமாக வழிபட்டார்கள். தேவியாக மதித்தார்கள். அந்தத் தேவியின் அருளினாலே மழை பெய்து நாடு செழிக்கும் என்பது அவர்களது நம்பிக்கை. நல்ல கணவனை அடைவோம் எனவும் நம்பிக்கை கொண்டார்கள். இந்த லௌகீகக் கருத்தினை வைத்துச் சீவாத்மா பரமாத்மாவை நாடும் மகத்தான சமயப் பேருண்மையை உணர்த்துகின்றார், திருவெம்பாவை பாடிய மணிவாசகப் பெருமான்.

கடுந்தவம் வேண்டாம் - யாகம் வேண்டாம் - யோகமும் வேண்டாம். அவற்றுக்கெல்லாம் காரணமாகிய மோகத்தினை - பக்திக் காதல் ஆக்கிக்கொண்டு இறைவியை வேண்டுதல் வேண்டும் - அவள் அருள் பெற்றால் மட்டும் அப்பனை அடையலாம். அந்த அம்மையின் அருள் எத்தகையது? - ஆம். அது, உலகைக் காக்கப் பொழிகின்ற மழையினை நிகர்த்தது. அந்த மழைக்கும் அம்மைக்குமுள்ள ஒற்றுமைகளை உவமையாக்கி - மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் - தமது திருவெம்பாவையிலே பாடல் ஒன்றினைப் பாடியருளியுள்ளார்.

“முன்னிக் கடலைச் சுருக்கி எழுந்து உடையாள்
என்னத் திகழ்ந்தெம்மை ஆளுடையாள் இட்டிடையின்
மின்னிப் பொலிந்து எம்பிராட்டி திருவடிமேல்
பொன்னம் சிலம்பிற் சிலம்பித் திருப்புருவம்
என்னச் சிலைகுலவி நந்தம்மை யாளுடையாள்
தன்னிற் பிரிவிலா எங்கோமான் அன்பர்க்கு
முன்னி அவள்நமக்கு முன்சுரக்கும் இன்னருளே
என்னப் பொழியாய் மழை ஏலோர் எம்பாவாய்”.

“மேகமே, நீ கடலை அடைந்து அதன் நீர் குறைய முகந்துகொண்டு மேலே சென்று எம்மை ஆண்டருள் செய்பவளாகிய எம் பிராட்டியின் நீலநிறத்தைப் போல விளங்கி - அந்த அம்மையாரது மிகச்சிறிய இடையிலுள்ள பொன் அணியினைப்போல மின்னித் திகழ்ந்து, எம் பிராட்டியின் திருவடிகளில் அணிந்திருக்கும் சிலம்பு ஒலி செய்வதுபோல ஒலி எழுப்பி - இறைவியின் திருப்புருவம்போல வளைந்த வானவில்லை வளைத்து, தன்னை ஒருபோதும் விட்டு நீங்காத இறைவனுடைய அன்பர்களுக்கு மிக விருப்புடன் வந்து - தன் இன்னருளைப் பொழிவதுபோல - நீயும், மழையைப் பொழிவாயாக எனக் கேட்கின்றார், மணிவாசகர்.

மழைக்கடவுளே, இறைவி தன் இன்னருளினை அளவின்றி எமக்குப் பொழிவதுபோல - நீ பொழியவேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்ய வில்லை, - கட்டளை இருவதுபோலப் பேசுகின்றார். கடலினுள்ளே புகுந்து - அந்த வெள்ளத்தினை அப்படியே முழுதும் முகந்துகொண்டு வந்து - நீ, மழையாகப் பெய்து கொட்டவேண்டும். உன் அஞ்சன மேனியின் அழகு எம்பிராட்டியின் நீல நிறம்போலத் திகழவேண்டும். அவளது இடையணிபோல - பளிச்சுப் பளிச்சென்று மின்னுதல் வேண்டும். அம்மையாரது காலணிச் சிந்திப்பதுபோல முழங்கி - இறைவியாரது திருக்கண்ணின் புருவத்தினைப்போல வானவில்லை வளைத்து - அவளது அன்பு மழைபோல - உலகம் வாழப் பெய்திடல் வேண்டும் என - இவர்கள் கட்டளையிட்டு வேண்டுவது ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவையிலும் இடம் பெறுதல் காணலாம்.

“ஆழி மழைக்கண்ணா ஒன்றுநீ கைகரவேல்
ஆழியுள் புக்கு முகந்துகொண்டு ஆர்த்து ஏறி
ஊழி முதல்வன் உருவம்போல் மெய்கறுத்துப்
பாழியம் தோளுடைப் பற்பனாபன் கையில்
ஆழிபோல் மின்னி வலம்புரிபோல் நின்று அதிர்ந்து
தாழாதே சாரங்கம் உதைத்த சரமழைபோல்
வாழ உலகினில் பெய்திடாய் நாங்களும்
மார்கழி நீராட மகிழ்ந்து ஏலோர் எம்பாவாய்”.

எனவரும் - நாலாவது பாடலே அது.

சங்க காலத்தில் - பாவை நோன்பு, சிறுமிகள் நீராடலாகமட்டும் இருந்தது. பின்பு, அது - மறுமைப் பயனை வேண்டி, அடியார்களால் - தெய்வத்தைக் குறித்துச் செய்யப்படும் - வழிபாடாகவும், கடவுளைக் குறித்துப் பாடப்பெறும் பிரபந்தமாகவும் வளர்ச்சியடைந்தது. இந்த வகையிலேயே, மாணிக்கவாசக சுவாமிகளும் - “இளம்பெண்கள் தோழி மாருடைய இல்லங்களுக்குச் சென்று - ஒவ்வொருவராக அழைத்துக் கொண்டு போய் - நீராடி, கார்த்தியாயினியாகிய பார்வதியை வணங்கி, சிவபெருமானுடைய அடியார்களுக்கும், சிவபெருமானுக்கும் ஆட்படும் வரத்தினைத் தருமாறு வேண்டி - சிவனடியினைப் போற்றி- நீராடலை முடிப்பதாகக் கற்பனையில் இயற்றியுள்ளார். அதற்கு, இப்பாடல் கள் அனைத்திலும் வருகின்ற - “ஆடேலோர் எம்பாவாய்” எனத் தோழியரைக் கூப்பிடும் வரிகளை - எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம்.

இவ்விதம் - விளையாட்டு முறையிலே ஆரம்பித்த பாவைப் பாடல் - பின்னதாக, இளம் பெண்களுக்குரிய “பாவை நோன்பு” ஆக மாற்றம்டைந்தது. பின்பு, இந்த நோன்பு, மார்கழித் திங்களில் - சைவ வைணவ சமயங்களைச் சேர்ந்த - வயதான ஆண்களும் பெண்களும் மேற்கொள்ளும் விரதமாக மாறிவிட்டது. இதனாலே, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் பாடிய திருவெம்பாவையும், ஆண்டாள் அருளிய திருப்பாவையும் - தமிழ் இலக்கியப் பூங்காவிலே - தெய்வீக மனம் கமழும் இரண்டு இன்னிசைப் பூங்கொத்துகளாக - பாவை நோன்புக் காலத்திலே பாடப்பெறுபவையாக விளங்கிக் கொண்டிருக்கின்றன.

ஜனாதிபதியின் நடவடிக்கைக்கு இந்துப் பேரவை பாராட்டு

தமிழ்மொழி அமுலாக்கலை அடுத்த இரண்டு மாதங்களுக்குள் அமுலாக்க வேண்டுமென்று ஜனாதிபதி சந்திரிகா பண்டாரநாயக்க குமாரதுங்க விடுத்திருக்கும் பணிப்புரையை வெகுவாகப் பாராட்டுவதாக இலங்கை இந்துப் பேரவை தெரிவித்துள்ளது.

இது சம்பந்தமாக இந்துப் பேரவை விடுத்திருக்கும் அறிக்கையில் தமிழ் மொழி தொடர்பான சட்ட விதிகள் எதிர்வரும் அக்டோபர் மாதத்திலிருந்து அமுல்படுத்தப்பட வேண்டுமென்றும் இதற்கான உரிய அதிகாரிகளை நியமிக்குமாறு ஜனாதிபதி பணித்திருப்பதானது நல்ல செயலாகும் என்றும் அந்த அறிக்கை மேலும் கூறுகின்றது.

இரு சமூகங்களுக்கிடையே இருதரப்பு நம்பிக்கை, புரிந்துணர்வு கட்டியெழுப்பப்பட்டு ஒருவருக்கொருவர் தொடர்பு கொள்ள வழிவகுக்க வேண்டும். இது இல்லாததால் அமைதியின்மை தோன்றுகிறது. எமது நாட்டிலுள்ள ஒவ்வொரு பாடசாலையிலும் ஆரம்பம் முதல் சிங்களமும், தமிழும் போதிக்கப்பட வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறோம். ஆங்கில போதனையை விடவும் இது மிகமுக்கியமானதாகும். ஆங்கிலத்தை பின்னர் கற்பிக்கலாம். சமத்துவமும், நீதியானதுமான அடிப்படையில் ஐக்கிய இலங்கையைக் கட்டியெழுப்ப இது அவசியமானதொன்றாகும்.

ஜனாதிபதி அறிவித்திருப்பதுபோல அரசு திணைக்களங்களுக்கு வரும் கடிதங்களுக்கான பதில்கள் அதே மொழியிலேயே அனுப்பப்பட வேண்டும். அத்துடன் சகல பெயர்ப்பலகைகளும் மும்மொழியினைக் கொண்டிருத்தல் வேண்டும். இதுவரை காலமும் தமிழ்மொழியை அரசு கரும மொழியாக்க எடுக்கப்பட்ட நடவடிக்கைகள் நடைமுறைப்படுத்த முடியாமற் போயிருக்கின்றன. மாறி மாறி ஆட்சிக்கு வந்த அரசாங்கங்கள் அமைப்புக்களையும் நிறுவனங்களையும் ஏற்படுத்திச் சிங்கள மொழிக்கு மட்டும் முக்கிய அந்தஸ்தை வழங்கியிருந்தன.

இவ்வாறான பக்கச் சார்பான நிலைமை ஏற்படாது இலங்கை வேண்டும் என்று இந்துப் பேரவை அறிக்கையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

சிறுவர் அரங்கு

அன்பான தம்பி தங்கைகளே, வணக்கம். பிள்ளைகளே வாருங்கள், அவதாரபுருஷர் யோகசுவாமி அவர்களின் கதையைப் படிப்போம்.

கொழும்புத் துறையில் சிறப்புமிக்க குடியில் பிறந்த அம்பலவாணர் என்னும் பெரியார், மாவிட்டபுரத்தில், பிறந்த சின்னாச்சி அம்மையாரை மணஞ்செய்தார். திருமணஞ்செய்து சில ஆண்டுகளின் பின் 29. 05. 1872இல் அவர்களுக்கு ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. தந்தை தாயார் இக் குழந்தைக்கு யோகநாதன் என்று பெயர் வைத்தனர். ஏனைய குழந்தைகளிலும் பார்க்க இவரில் விசேட இயல்புகள் இருந்ததை அக்காலத்தில் இருந்த பெரியோர்கள் கண்டனர். யோகநாதர் மாவிட்டபுரத்தில் பிறந்தாராயினும் கொழும்புத் துறையிலேயே பெற்றோருடன் வாழ்ந்தார். இஃது இவ்வாறிருக்க இவரின் தந்தையரான திரு. அம்பலவாணர் அவர்கள் வர்த்தகத்தின் நிமித்தம் மலைநாட்டுப் பகுதியில் உள்ள மஸ்கேலியாவில் தொழில் நடாத்தச் சென்று விட்டார். இதனால் இவருடைய இளமைப் பருவத்தின் பெரும்பகுதி தாயாருடனேயே கழிந்தது. இப்பருவத்தில் மிக்க துடுக்குள்ளவராகக் காணப்பட்டார். ஒரு நாள் தான் உண்ட கலத்துடன் சோற்றை வெளியில் வீசுவதைக்கண்ட அவரன்னை, "உப்பிடிச் செய்கிறாய், நீ பிச்சை எடுத்துத்தான் சீவிப்பாய்" என்றாராம். யோகநாதரின் பிற்கால வாழ்க்கையில் அவரது அன்னையின் வாயில் வந்தபடியே, தான் பிச்சைக்காரனாகவே வாழ்ந்து வந்ததாக அவர் கூறித் "தாய் சொல்லைத் தட்டாதே" என்னும் ஔவை வாக்கைக் உங்களைப் போன்ற சிறுவர்களுக்கு அடிக்கடி எடுத்துக் கூறுவார்கள்.

இளம் வயதிலேயே சுவாமிகள் தமது அருமைத் தாயாரை இழந்து விட்டார்கள். அப்போது அவருக்கு ஏறக்குறைய 8 வயதுருக்கும். தாயார் சிவபதமடைந்துவிட தந்தையாரும் மஸ்கேலியாவில் வர்த்தகம் செய்து கொண்டிருந்தமையால், சுவாமிகளின் தந்தைவழி மாமியாராகிய முத்துப்பிள்ளை என்னும் மூதாட்டியாரோடேயே கச்சேரியடியில் வாழ்ந்து வந்தார்கள். அம் மூதாட்டி சைவநெறியில் ஒழுகியவர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் அப்போது சைவப்பாடசாலைகள் மிகக் குறைவு. நாவலர் பெருமானின் முயற்சியால் ஆரம்பித்த சைவப்பாடசாலைகள் மிகச் சில தான் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்தன. கிறிஸ்தவ பாடசாலைகள் பல இருந்தன. கொழும்புத்துறையில் வசித்த எங்கள் யோகநாதர் கடற்கரை எல்லையில் இருந்த கத்தோலிக்க பாடசாலையில் தமது ஆரம்பக் கல்வியைப் பெற்றார். இவர் பள்ளிப் பருவத்தில் துடுக்கும் மிடுக்கம் சுதந்திரமும் வாய்ந்த ஒரு விவேக மாணவனாகத் திகழ்ந்தார். சிறு வயதிலேயே தருணம் வரும்போது தனது சக மாணவர்களுக்குத் திருக்குறள், நாலடியார் போன்றவற்றை மேற்கோளாகக் காட்டிப் புத்தி புகட்டுவார். இதிலிருந்து அவருடைய இளம்பருவத்துக் கல்வி எப்படியானது என்றும், அவர் எவ்வளவு ஞாபகசக்தியுள்ளவர் என்றும் நாம் அறியலாம்.

யோகநாதரின் தந்தையாருக்கு ஒரு தம்பியார் இருந்தார். அவர் கத்தோலிக்க கிறிஸ்தவ சமயத்தைத் தழுவி இருந்தார். அவருடைய பெயர் சின்னையா யோசேப். யோகநாதரின் தந்தையாரும் சிவபதமடைய, சிறிய தந்தையாராகிய சின்னையா அவர்களே யோகநாதரின் கல்வி விஷயத்தில் ஊக்கஞ் செலுத்தினார். அவர் தாமாகவே முன்வந்து கொழும்புத் துறையில் கல்வி கற்றுக்கொண்டிருந்த யோகநாதரை யாழ்ப்பாணத்திலுள்ள கத்தோலிக்க பாடசாலை ஒன்றில் ஆங்கிலக் கல்வி கற்பதற்குக் கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தார். அங்கு இவர் ஆங்கிலக் கல்வி கற்றுறார்.

காலையில் மாமியார் வீட்டிலிருந்து கல்லூரிக்குப் போவார். பகலில் சிறிய தந்தையாரோடு தங்குவார். மாலையில் முத்துப்பிள்ளை மாமியாருடைய வீட்டுக்குத் திரும்பி வருவார். மாமியார் சிவநெறியில் ஊறித் திளைத்தவர் என்பது முன்பு குறிக்கப்பட்டுள்ளது. தமது தம்பியாராகிய திரு சின்னையா அவர்கள் கிறிஸ்தவ சமயத்தில் சேர்வதைத் தடுக்க முடியாவிட்டாலும் யோகநாதர் அவ்வாறு செல்ல விடாது சிவநெறியில் வளர்வதற்கு வாய்ப்பான சூழலை அமைத்திருந்தார்.

இவர் கிறிஸ்தவப் பாடசாலையில் கற்றதனால் அவர்களின் சமயப் போக்கையும் விவிலிய நூலறிவையும் பெறக்கூடியதாக இருந்தது. விவிலிய நூலிலுள்ள நல்ல பகுதிகளை அவர் படித்து மனப்பாடஞ் செய்தார். அப்பாடசாலையில் ஏழாம் வகுப்பு வரை தான் ஆங்கிலம் கற்றார்கள் என்பது தான் எமக்குக் கிடைத்திருக்கும் குறிப்பு.

சிந்தனை வீரராகிய யோகநாதர் தாம் தொடர்ந்து படிப்பதிலும் ஓர் உத்தியோகத்தைப் பெறுவது நல்லது என்று தீர்மானித்துக் கொண்டார். அக்காலத்தில் இரணைமடுக் குளக்கட்டுவேலை நடைபெற்றது. அக்கட்டுவேலைக்குத் தலைமையதிகாரியாக பிறவுண் என்னும் பெயரையுடைய ஓர் ஆங்கிலேயர் அமர்ந்திருந்தார். அவருக்குக்கீழ், பண்டசாலைப் பாதுகாவலராக நியமனம் பெற்றார். யோகநாதர் ஓய்வு நேரத்தில் தனிமையில் இருந்து தியானிப்பதையும் பிறவுண் அறிந்து கொண்டார். எனவே அப்படியான சந்தர்ப்பங்களில் அவரைக் குழப்பமாட்டார். இதனால் அவர் யோகநாதர் ஒரு தெய்வீக மனிதன் என்று கருதித் தன் பிள்ளைகளை அவரோடு சேர்ந்து விளையாடவும் விட்டார். அந்தக் காலத்திலிருந்தே யோகநாதரின் இயல்பு மற்றவர்களுக்கு விசம்போகக்கூடிய காணப்பட்டது. கிளிநொச்சியில் இருந்த காலத்தில் அங்கு அவர் நாட்டிய 'மா' மரம் இன்றும் நின்று கனியகவவகாக நாம் அறிகின்றோம்.

இவர் கிளிநொச்சியில் உத்தியோகம் பார்த்த காலங்களில் இரவில் எல்லோரும் துயில் கொள்ளும்போது யோகநாதர், "அம்மையே அப்பா" என்று ஓலமிட்டு அழும் குரல் கேட்குமாம். அங்குள்ளவர்கள் திடுக்குற்று விழித்தெழுந்து போய்ப் பார்க்கும் போது அவர் தியானத்தில் இருப்பாராம். தியானத்தைக் கலைத்து, "ஏன் தம்பீ அழுகிறாய்?" என்று கேட்டால், தான் கடவுளைக் கும்பிடுவதாகக்கூறுவார்.

சில காலத்தின்பின் உத்தியோகமும் தமது போக்கிற்கு மிகையாய் இருப்பதைக் கண்டு அதனையுந் துறந்தார் உலகத்தோருக்கு யோகசுவாமி களானார்.

கதை படித்து முடிந்தது. இனி யோகசுவாமிகள் எழுதிய கவிதை ஒன்றைப் பார்ப்போம். மனப் பாடம் செய்து அவ்வழி நில்லுங்கள்.

கவிதை:

அன்பிலார் ஒருநாள் கொள்ளாதே அடுத்தோர்க்கு
துன்பத்தைச் செய்யாதே சூதும் வாதும் பேசாதே
இன்பத்தில் துன்பத்தில் ஏகமன சாயிருந்து
தென்புடனே அரன்பாதம் அந்திசந்தி சிந்திநெஞ்சே.

ஆரோடும் பகையாதே ஆசைகளைக் கொள்ளாதே
ஊரோடே ஒத்துநட உண்மையைத் தேடிக்கொள்
நீரோடே வெகுநேரம் நீந்திவிளை யாடாதே
சீரோடே சிவன்பாதம் எப்பொழுதும் தேடுநெஞ்சே.

இடுவதை மறவாதே ஏழைகளை இகழாதே
கெடுவது நனையாதே கேளிரைப் பிரியாதே
சுடுவது சொல்லாதே துணையின்றிச் செல்லாதே
படுதலையிற் பலிகொள்ளும் பரமனைப் பாடுநெஞ்சே.

ஈவது விலக்காதே இழிதொழில் செய்யாதே
சாவது வந்தாலும் சத்தியத்தை மறவாதே
ஆவதும் அழிவதும் நமக்கல்லை என அறிந்து
தேவர்கள் தொழுதேத்தும் சிவன் அடியைச் சிந்திநெஞ்சே.

(முதலாம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

வேட்களே....

என்கின்ற பாவனையில் தடுக்கும் கட்டம். அப்போது முருகன் சார்பாகக் கோயில் அதிகாரி அவ்வேடனிடம் வந்தவர் எம்பெருமான் என்று எடுத்துக் கூற சமாதானமாகி வழிபட்டு வழிவிடுபவன் வேடன். எம்பெருமான் கருணையின் எடுத்துக்காட்டாக வேடனுக்கு சன்மானம் கொடுப்பார் அதிகாரி.

வனவேடன் திடீரெனத் திருவிழாவைத் தடுப்பதும் பின் வழி விடுவதுமான நாடகத்தை 1990ஆம் ஆண்டு கண்ணுற்ற நாம் அதற்கு முந்தைய ஆண்டுகளில் இல்லாத நிகழ்ச்சி இப்போது மட்டும் எப்படித் திருவிழாவில் சேர்க்கப்பட்டது என் அவ்வேடனிடமே வினவியபோது சுவையான கதையே அதன் பின்னால் இருப்பதை அறிந்தோம்.

இவ்வளவு காலமும் இல்லாமல் இந்த வருடம் எப்படி இவ்வளவு தூரம் தனியாக வந்தனை என்று கேட்க, அவன் பின்வரும் பதில் தந்தான்.

"இது ஒன்றும் முதல் தடவை அல்ல. என் தகப்பனோடு நான் சிறுவனாக இருந்தபோதே இத்திருவிழாவில் பங்குபற்றுவேன். முருகன் வள்ளியிடம் வரும்போது தடுப்பது எம் வழக்கம். வள்ளி எங்கள் தங்கை. அவளுக்கு நாம் காவல். 'பசநாயக நிலமே' எங்களுடன் பேசி மரியாதை செய்தால் விடுவது பாரம்பரிய வழக்கம். ஆனால் இருபத்தி ஒன்பது வருடங்களுக்கு முன் அந்தக் கடைசி வருடம் 'பசநாயக்க நிலமே' எங்களை மிகவும் உதாசீனப்படுத்திவிட்டார். வழக்கமான மரியாதைகளைத் தராது அவமானப்படுத்தியதால் என் தந்தை மிகுந்த மனவேதனையுடன் தேங்காய் ஒன்றைக் கையில் எடுத்து சுற்றி முருகனிடம் முறையிட்டு உடைத்தார். 'பசநாயக்க நிலமே' திடீரென்று மாண்டு போனார். என் தந்தையும் கவலை தாங்க முடியாமல் இறந்து போனார். பரம்பரை பரம்பரையாக வந்த திருவிழாத் தொடர்பும் அற்றுப் போனது" என்று சொன்னான்.

அப்படியானால் இருபத்தி ஒன்பது வருடங்களாக வராமல் இந்த வருடம் மட்டும் எப்படி வந்தாய் எனக் கேட்டதற்கு அவன் பதில்:

"ஒரு நாள் காட்டில் நல்ல நித்திரையாக இருந்தேன். என்னை யாரோ நன்றாக உதைக்கவே எழும்பினேன். திடுக்கிட்டு எழும்பிய நான் அங்கே வள்ளி நிற்பதைக் கண்டேன். 'தங்கச்சி ஏன்மா என்னை உதைத்தாய்?' என்று கேட்டேன். 'உனது இராச காரியம் அங்கே இருக்க இங்கே என்ன படுத்திருக்கிறாய்? உடனே கதிர்காமம் வா' என்றான். நானும் உடனே புறப்பட்டு விட்டேன்" என்றான்.

இந்த வேடன் பதினான்கு பிள்ளைகளுக்குத் தந்தை. கதிர்காமம் திருவிழாவிற்கு பத்னான்கு நாள் விரதமிருந்து வந்தவன். ஆனைமுகன் அருளால் ஆனைவர, அஞ்சிய வஞ்சி விருத்தனாய் வந்த வேலன் மார்பிலே முகம் புதைத்து நிற்கும் காட்சி தரும் புளிய மரத்தடியில் திருவிழா நாட்களில் திருவிழா நேரம் தவிர்ந்த வேளைகளில் இவ்வேடனைக் காணலாம்.

இலங்கை வரலாற்றில் அர்த்தம் இல்லாத வரலாற்றுத் திறனாய்வுகள்!

திக்கவயல் சி. தர்மகுலசிங்கம்.

இலங்கை வரலாற்றில் அணுகுமுறைகளைத் தீர்மானிக்கும் அளவு கோல் இன்றுவரை இல்லை. இதனால்தான் இனம் சம்பந்தமான வரலாறுகளில் தேவையற்ற இடைச் செருகல்களும், அணுகுமுறைக் கோட்பாடுகளும் புகுந்துள்ளன. வரலாற்றில் இரு இனங்கள் மோத வேண்டி ஏற்பட்டமைக்கு இவ்வாறான பிழையான வரலாற்று அணுகுமுறைகளே காரணம்.

சிங்களமும், பௌத்தமும் ஒன்று அல்ல!

சிங்கள மொழியும், பௌத்தமும் ஒன்று என்ற அணுகுமுறை இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்பு கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வருகின்றது. ஆனால் சிங்களமும், பௌத்தமும் ஒன்று அல்ல! இலங்கையிலும் சரி இந்தியாவிலும் சரி பௌத்தத்தைப் பரப்புவதில் முன்னணியில் நின்றவர்கள் தமிழ்த்துறவிகளே! தமிழில் எழுந்த மணிமேகலை ஒரு புத்த காவியம். எனவே தமிழில் பௌத்த சமயம் பரவி இருந்தது என்பது மறுக்க முடியாத உண்மையாம்!

இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் அகழ்வாராய்ச்சியின் போது புத்தர் சிலைகள் கண்டுபிடிக்கப்படும் போது அங்கு சிங்கள மக்கள்தான் குடியிருந்தார்கள் என நிறுவ முற்படுவதும் வரலாற்று அணுகுமுறையில் ஏற்பட்ட தவறே! இலங்கை இரத்தின துவீபம், ஈழம் என்ற பெயர்கள் தமிழ்ப் பெயர்களாகும். லங்கா என்பது தமிழ்ச் சொல்லின் திரிபாகும். சிங்கள மொழியில் இலங்கையை அழைப்பதற்கு ஒரு நல்ல பெயர் இல்லாது இருந்தமை சிங்கள மொழியின் அன்றைய வரட்சியையே காட்டி நிற்கின்றது.

தமிழும் பௌத்தமும் சில தகவல்கள்!

தமிழில் பௌத்தம் பற்றி ஆராயப் புகுந்த தமிழறிஞர் உ. வே. சாமிநாத ஐயர் அங்கு கூறப்படுவது தேரவாத புத்தம் என்கின்றார். திக்குநாகர் என்ற தமிழ்ப் புத்த துறவி எழுதிய தர்க்கவியலை அடிப்படையாகக் கொண்டே மணிமேகலைக் காவியம் சுழல்வதாக பண்டித குப்புலவாமி என்ற ஆராய்ச்சி அறிஞர் அபிப்பிராயப்படுகின்றார்.

பௌத்த நூலாசிரியரான புத்த தத்தரின் (கி. பி. 5ம் நூற்றாண்டு) நூலில் இருந்து அச்சுத விக்கந்தன் என்ற களப்பிர மன்னன் ஒருவன் சோழ நாட்டை ஆண்டு வந்ததாக வரலாற்று ஆய்வாளரான திருநீலகண்ட சாத்திரி தெரிவிக்கின்றார். இந்த அச்சுத விக்கந்தன் காவிரிப்பூம்பட்டினத்தில் இருந்து அரசாட்சி செய்ததாக அதே புத்ததத்தரின் நூலில் இருந்து அறிய வருகின்றது.

தர்மகீர்த்தி என்றொரு தமிழ் பௌத்த துறவி

சோழ நாட்டில் திருமலை என்ற கிராமத்தில் பிறந்த இவர் திக்குநாகர் என்ற பௌத்த துறவியின் வாரிசாகும். இவர் மிகவும் திறமை பொருந்திய தர்க்கவியல் சிந்தனையாளர். அண்மைக்காலம் வரை தர்மகீர்த்தி அறியப்படாமல் தான் இருந்தார். ஆயினும் அவர் எழுதிய 'பிராமண வார்த்திகம்' என்ற நூலின் சமஸ்கிருத நூல் தீபெத்தில் கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இதனைக் கண்டு பிடித்த ராகுல் சாங்கிராத்தாயன் தமிழ் பௌத்த துறவி ஒருவனின் சேவையை உலகறிய வைத்துள்ளார். (ஆதாரம் சோ. த. கந்த சாமி: (Date of Chillapaddikaram V Selvanayakam University of Ceylon Review Vol III 1948)

இலங்கையில் புத்தமதம்

இலங்கையில் கி. பி. ஐந்தாம், ஆறாம் நூற்றாண்டுகளில் புத்த சங்கம் ஆரம்பிக்கப்பட்ட ஆண்டுகளில் தமிழர்கள் பலர் புத்த துறவிகள் தங்குவதற்கு நிலங்களையும், குகைகளையும் வழங்கினர். புத்த சமயத்துக்குத் தாவிய தமிழர்கள் பெருமகர் என அழைக்கப்பட்டனர். டாக்டர் பரணவிதான அவர்கள் பெருமகர் என்பதற்குப் புதியதும் சிரிப்புக்கிடமான அர்த்தம் ஒன்றினை வழங்கியுள்ளார். சிங்கள மக்களிடம் சட்டத்திற்கு விரோதமான முறையில் பிடுங்கி எடுத்தவர்களே பெருமகர் என்பது பரணவிதானவின் வாதமாகும். இது மிகப்பெரிய தவறாகும். இலங்கையில் இன முரண்பாடுகள் 10ஆம் நூற்றாண்டுக்குப் பின்புதான் சிறிதளவாக உற்பத்தியாகின்றன. துட்டகைமுனுவின் படைவீரர்களிடையே புலதமிழ்ப் போர் வீரர்கள் இருந்ததாக வரலாறு குறிப்பிடப்படுகின்றது. இந்நிலையில் பரணவிதானவின் இந்தக் கூற்று எவ்விதமான ஆதாரமும் இல்லாத நகைப்புக்கு இடமான கூற்றாகும். புத்தசமயத்தைத் தழுவிய பெருமகர் இலங்கையின் இறைமைக்கு நல்ல பங்களிப்புச் செய்தனர் என்பது வரலாறு காட்டும் உண்மை!

மேற்படி நூல் வெளியிட்டதன் பின்பு (1970களில்) இப்பொழுது எழுத்துக்களுடன் கூடிய கல்வெட்டு ஒன்று தங்காலையில்

கண்டுபிடிக்கப்பட்டது. இந்த விகாரை மாத்தளை மாவட்டத்தில் அமைந்துள்ளது. பிராமி மொழியில் எழுதப்பட்ட இந்தக் கல்வெட்டினைப் புதை பொருள் ஆராய்ச்சித் திணைக்களத்தைச் சேர்ந்த டாக்டர் சடமங்கல கருணரத்தினா பின்வருமாறு மொழிபெயர்த்தார். "இந்த இரண்டு குகைகளும் தமிழ்ப் பௌத்தர்களின் நன்கொடை; ஆறு கட்டளைகளின் கீழ் இவை நன்கொடையாக வழங்கப்படுகின்றன. மேற்படி கல்வெட்டு வடக்கிற்கும், கிழக்கிற்கும் வெளியிலும் கூடத் தமிழ் மக்கள் பௌத்த மதத்தில் இருந்தார்கள் என்பதற்கான ஆதாரங்கள். எனவே புத்தர் சிங்கள மொழிக்கோ, சிங்கள வரலாற்றுக்கோ குறியீடான ஆன்மீகத் தலைவர் அல்ல.

**பௌத்தமும் சிங்களமும் ஒன்று அல்ல!
தமிழும் சைவமும் ஒருமைப்பாடு கொண்டவை அல்ல!
இடை உணராமையால் நாட்டுக்கு விளைந்தது கேடு
நாட்டு மக்களுக்குக் கிடைத்தது குடு**

நாகார்ச்சுன கொண்டலில் கண்டுபிடிக்கப்பட்ட கல்வெட்டு ஒன்று இரண்டாம் நூற்றாண்டில் கூட இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் தமிழ் பௌத்தர்கள் இருந்ததாகவும் இவர்கள் ('Damila') என அழைக்கப்பட்டதாகவும் கூறுகின்றது. இந்தப் புத்தர்கள் தேரவாத பிரிவினர் என நம்பப்படுகின்றது. 20ஆம் நூற்றாண்டில் 1940ஆம் ஆண்டுக்குப் பிற்பட்டுப் பல சிங்கள எழுத்தாளர்கள் ஆதிகாலத்தில் இருந்து சிங்கள மக்கள் யாவரும் பௌத்த சமயிகளே என்றும் எல்லாத் தமிழ் மக்களும் இந்துக்களே என்றும் எழுதி வருகின்றார்கள். இந்தப் பிழையான அணுகுமுறையில் இருந்து இலங்கை வரலாறு மீட்கப்படாவிடில் இலங்கையின் இனிவரும் வரலாற்று உண்மைகள் யாவும் மறைக்கப்பட்டு விடும்!

பௌத்த சமயத்தின் மத போதனைகள் இந்தியாவில் இருந்தே தொடங்கப்பட்டன. அவற்றில் காஞ்சிபுரமும் ஒன்று. அங்கிருந்து ஆரம்பிக்கப்பட்ட புத்த போதனைகள் பாளி மொழியிலேயே ஆரம்பிக்கப்பட்டன. பாளி மொழியில் நன்கு பயிற்றுவிக்கப்பட்ட தமிழ்த் துறவிகள் மதுரை ஊடாக இலங்கை வந்தனர். இவர்கள் தேரவாதப் பிரிவினைச் சேர்ந்தவர்கள். இவ்வாறு புத்த மதத்தைப் பரப்புவதற்காக அனுப்பப்பட்ட துறவிகளில் புத்தமற்றா, புத்த கோசா, புத்ததாற்றா, போதி தர்மா, தர்மபாலா எனப் பெயரிடப்பட்டவர்கள் தமிழர்கள் எனவும் வரலாறு கூறுகின்றது. தமிழ் மக்களும் சிங்கள மக்களும் மதரீதியான கலப்புறவு ஒன்றை ஆதிகாலத்தில் கொண்டிருந்தபடியால்தான் தமிழ் - சிங்கள புதுவருடம் ஒரே நாளில் அமைந்துள்ளது என்பதை வரலாற்றில் இனவாதம் கொண்டவரும் சிங்கள எழுத்தாளர்கள் புரிந்து கொள்ள வேண்டிய சங்கதிகளாகும்.

மிகவும் துரதிர்ஷ்டவசமாக மணிமேகலை போன்ற தமிழ்ப் பௌத்த காவியங்களைத் தவிர தமிழ் மக்கள் பௌத்தம் பற்றி எழுதி வைத்த பல நன்னூல்கள் அழிந்து விட்டன. வீரசோழியம் போன்ற பழந்தமிழ் நூல்களிலும் பௌத்தம் பற்றிய பல கருத்துகள் அடங்கியிருக்கின்றன.

இலங்கையின் ஆதிக்குடிக்களாக நாகர்கள், இயக்கர்கள் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். நாகதீபத்தில் உள்ள நாக மன்னனைச் சந்திக்கப் புத்தர் சென்றுள்ளதாக வரலாறு சொல்கின்றது. அந்த நாகன் சிங்களம் பேசியதால் புத்தர் அங்கு சென்றதாக எந்த வரலாறும் குறிப்பிடவில்லை. இலங்கையில் பௌத்தம் வருவதற்கு முன்பு நாகரிகம் எதுவும் இலங்கையில் இருக்கவில்லை என்பது குலவம்சம், மகாவம்சம், தீபவம்சம் என்பன காட்டும் விதண்டாவாதங்கள்! இந்த மாய்கையில் இருந்து புத்தரைப் பிரித்து எடுக்க வேண்டும்!

பர்மா காட்டும் உண்மைகள்

பர்மாவில் அமைக்கப்பட்டுள்ள பல புத்தர் சிலைகள் பிள்ளையாரை வணங்குவதாக இருக்கின்றன. இதற்கு ஒரு அடிப்படையாக வாத்தம் இருக்கின்றது. புத்தர் பிறந்தவுடன் புத்தமதம் பிறக்கவில்லை! அது அவருக்கு முன்பே ஆரம்பிக்கப்பட்டு அவரின் வாழ்வுடன் ஒரு குறியீட்டைப் பெற்றுக் கொண்டது. அதனால் அவர் பிறக்கும்போது அவர் ஒரு இந்துவாகத்தான் இருந்தார். சகல இந்து மதத் தெய்வங்களும் அவரால் வழிபடப்பட்டன. பிராமணத்தை அவர் எதிர்க்கவில்லை. பிராமணத்தில் இருந்து சில மூட நம்பிக்கைகள் அகற்றப்பட வேண்டும் என்பதுதான் அவரின் பரிவுரையாக இருந்தது.

வாதம் என்ற சொற்தொடர் கூட இங்கு பாவிக்கப்படுவதற்குத் தகுதி அற்ற ஒன்று. புத்தர் பின்வருமாறு திருவாய் மலர்ந்துள்ளார்.

(6ஆம் பக்கம் பார்க்க)

குரல் கூற்று

ஆடி, ஆவணி மாதங்களின் புனித வைபவங்கள்

ஆடிமாதம் இந்துக்களுக்கு தெய்வாம்சம் பொருந்திய மாதமாகும். அதே வேளையில் சுபகருமங்கள் தவிர்க்கப்பட்ட மாசமாகவும் விளங்குகிறது. ஆடிப்பிறப்பன்று ஆடிக்கூழ் அல்லது கொழுக்கட்டை செய்து அருந்துவது எமது மரபு. "ஆடிச் செவ்வாயைத் தேடிப்பிடி" என்ற முதுமொழியிலிருந்து அதன் முக்கியத்துவம் விளங்குகிறதல்லவா? செவ்வாய் தோஷம் உள்ளவர்கள் ஆடிச் செவ்வாய் அன்று விரதம் அனுட்டித்து உபவாசம் இருப்பது வழக்கம். ஆடி அமாவாசையன்று காலஞ்சென்ற தகப்பனாரை நினைத்துப் பிதிர்க்கடன் செய்வது இந்துக்களின் மரபாகும். விரதம் பிடித்துப் பிண்டம் வைத்து எள்ளும் நீரும் கொண்டு தர்ப்பணம் செய்து இறந்தவர்களின் ஆசியைப் பெற்று பிராமணர்களுக்குத் தானம் செய்து வறியவர்களுக்கு அன்னதானம் கொடுப்பது வழக்கம்.

சூரியனும் சந்திரனும் சேர்ந்து பூமிக்கு நேராக அமாவாசையன்று வருகின்றன. சூரியன் பரமாத்மாவையும் சந்திரன் மனத்திற்கு அதிபதியாகவும் குறிக்கப்படுகின்றன. சூரியனும் சந்திரனும் ஒரே வீட்டிலிருப்பது முக்கியமாகிறது, விசேஷமாகிறது. கதிர்காம மகோற்சவம் ஆடிமாதத்தில் கொண்டாடப்படுகிறது. மகோற்சவத்தின் இறுதி ஐந்து நாட்கள் கொழும்பு மாநகரம் கந்தனுக்கு ஆடி வேல் கொண்டாடுகிறது. இந்துக்களும் பௌத்தர்களும் ஒன்று சேர்ந்து கந்தனைத் தரிசித்து விழாக்களில் பங்கு பெறுவதைக் காணலாம். ஆளுனர்களும், ஜனாதிபதிகளும், பிரதம மந்திரிகளும், மந்திரிகளும் தூதுவர்களும் இரதோற்சவமன்று தத்தம் வாசல்களில் நின்று வரவேற்று வைபவங்களில் பங்கு பெறுவது வழக்கம்.

அம்பிகை பக்குவம் அடைந்த நாளாக ஆடிப்பூரம் கருதப்படுகிறது. அம்பாள் கோயில்களில் அன்றைய தினம் பூர்வகர்மச் சடங்குகளும், அபிஷேக உற்சவங்களும் வெகு விமரிசையாக நடைபெறுவதை நாம் காண்கிறோம்.

ஆடிப் பெளர்ணமி அன்று குரு பூர்ணிமா கொண்டாடப்படுகிறது. "அன்னை பிதா குரு தெய்வம்," என்று பெற்றோரை முதலில் தெய்வீகக் குருவாகக் கருதி அன்றாட வாழ்க்கையில் ஆசிரியரைக் குருவாகக் கருதி ஈற்றில் இறைவனே குருவாக வந்து வழிகாட்டுவார் என்பதனை குருபூர்ணிமா தத்துவம் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

ஆடிமாதத்தில் நாம் பிதிர்க்கடன் செய்வதால் அம்மாதம் சுபகருமங்களுக்கு ஆகாத காலமாக விளங்குகிறதுபோலும்! ஆனால் ஆவணி பிறக்கச் சுபகருமங்களுக்கு நாட்கள் வைக்கலாம். ஆவணியில் கணேஷருக்கு விழா எடுத்துக் கணேஷ சதுர்த்தி கொண்டாடப்படுகிறது. ஆவணிமாதத்து அஷ்டமியன்று கிருஷ்ண பரமாத்மாவின் ஜயந்தி கோலாகமாகக் கொண்டாடப்படுகிறது. கிருஷ்ணர் அன்னை யசோதாவுக்குப் பாலனாகவும், பிருந்தாவன கோபியருக்கு கணவராகவும், அருச்சுனனுக்குச் சிநேகிதனாகவும் சாரதியாகவும் விளங்கி, மனிதனை வழிநடத்தி வருகிறார். ஆவணி மூலம் அன்று தானே, எம்பெருமான் மாணிக்கவாசகரின் பெருமைகளை உலகோருக்குக் காட்டப் பரிகளை நரிகளாக்கி அருள்புரிந்தார். இப்புனித நன்நாட்களை இந்துக்குரல் நினைவூட்டுகிறது.

நாம் ஏன் மங்கள விளக்கேற்றி வைபவங்களை ஆரம்பித்து வைக்கின்றோம் என்று எமது வாசகர் ஒருவர் எழுப்பிய கேள்விக்கு இந்துக்குரல் தரும் பதில்:

இந்து ஆசாரங்களின் படி மங்கள விளக்குகள் ஏற்றிப் பூரண கும்பம் வைப்பது தான் மரபு. சுபகருமங்கள் நடக்கும் விழாக்களில் வரவேற்பதற்கு வாசலில் தோரணங்கள், மாலைகள் கட்டி, பூரண கும்பமும் விளக்குகளும் வைத்துச் சந்தனம், குங்குமம், பூ, கற்கண்டு, ஆகியவற்றை வழங்கி பன்னீர் தெளித்து நமஸ்கரித்து வரவேற்பது தான் இந்துக்களின் வழக்கம். "உன்னிலிருக்கும் இறைவனை நான் வணங்குகிறேன்" என்பது தான் நமஸ்கரிப்பதின் அடிப்படைக் கருத்து.

ஆனால் இன்றைய காலகட்டத்தில் சம்பிரதாயபூர்வமாகப் பிரமுகர்கள் மங்கள விளக்கேற்றி வைபவங்களை அங்குரார்ப்பணம் செய்து வைக்கின்றார்கள். இதற்குக் கருத்து வழங்குவதற்கு எமது பாரம்பரிய இந்து சமய கலாசாரங்களிலிருந்து ஒரு குறிப்பைக் குரல் தருகிறது.

எமது இந்து இல்லங்களில் காலையிலும் மாலையிலும் விளக்கில் இலக்குமி தேவியை ஆவாகனம் பண்ணி, பொட்டும் பூவும் வைத்து அலங்கரித்து, இல்லத்தரசி விளக்கை ஏற்றுவது மரபாகும். தனது குடும்பம் ஒளிமயமாக இருப்பதற்கே இவ்வாறு அவள் செய்கிறாள் போலும்.

இவ்விதமே விளக்கில் இலக்குமி தேவியை ஆவாகனம் பண்ணி மங்கள வாத்தியங்கள் முழங்க விளக்கேற்றுவது முறை. மங்களகரமான அறிகுறிகளை வெளிப்படுத்துவதற்கு ஒளிமயமான தீபம் ஏற்றப்பட இருளும் அஞ்ஞானமும் அகற்றப்படுகின்றன. விருந்தினரின் சிந்தனைகளும் தூய்மையாகின்றன. அத்தோடு எமது பூசையறையில் காலணிகள் இல்லாது விளக்கேற்றுவது போல் மண்டப விளக்கையும் அவ்வாறே எமது பாரம்பரியங்களை மறவாது ஏற்றுவது தான் எமது குரலின் கருத்தாகும்.

(ஆம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

இலங்கை....

"பிட்சுக்களே இந்த உலகத்தில் எல்லாம் அழியக்கூடியவை என்பதைத் தவிர நான் இப்போது எதனையும் சொல்வதற்கு இல்லை. எனவே விமோசனம் (நிர்வாணம்) பெறுவதற்குப் பாடுபட்டு வாருங்கள். ஒருவன் பிறந்தவுடன் பிராமணன் ஆவதில்லை! சண்டாளனும் ஆவது இல்லை! ஒருவனின் செயல் காரியங்கள் தான் அவனைப் பிராமணன் ஆக்குகின்றன" (சுத்தனிபாதம் 641) இந்தச் சீர்திருத்தம் பிறப்பினால் சாதிப் பாகுபாடு காட்டப்படாது என்பதையும் திராவிட இயக்கம் சொன்ன "ஒன்றே குலம் ஒருவனே தேவன்" என்ற கோட்பாட்டையும் தானே பிரதிபலிக்கின்றது. புத்தர் ஒரு இந்துவாக இருந்திருக்காவிட்டால் பிராமணியச் சீர்திருத்தம் பற்றிக் கருத்துச் சொல்லியிருக்கமுடியாது! புத்தர் தனது வாழ்நாளில் மகாயான பௌத்தராகவோ, தேரவாதப் பிரிவினராகவோ தன்னை அடையாளம் காட்டவில்லை! அவர் தன்னை அராத் மதவாதியாகவே இனம் காட்டினார். இதனை இன்று இனவாதக் கண்ணோட்டத்துடன் இணைந்து உள்ள வரலாற்று ஆய்வாளர்கள் கவனத்துக்கு எடுப்பதில்லை!

இலங்கையின் தமிழ்ப் பிரதேசங்களில் அகழ்வாராய்ச்சியின் போது புத்தர் சிலைகள் கண்டுபிடிக்கப்படும் போது அங்கு சிங்கள மக்கள்தான் குடியிருந்தார்கள் என நிறுவ முற்படுவதும் வரலாற்று அணுகுமுறையில் ஏற்பட்ட தவறே!

அர்த்தபுஷ்டியான ஆறுமுகநாவலர்

இலங்கை வரலாற்றில் மிகப் பெரும் தாக்கத்தை ஆறுமுக நாவலர் ஏற்படுத்தாவிட்டாலும் சமயத்துறையில் அவர் பெரும் தாக்கம் ஒன்றினைச் செய்துள்ளார். பிற சமயங்கள் இந்து மதத்தைத் தாக்கி மதம் மாற்றுவதை அவர் விரும்பவில்லையே தவிர மதச் சமரசம் அவரிடம் இருந்தது. அதனால்தான் பைபிளை அவர் மொழிபெயர்ப்பதற்கு உதவி செய்தார். "சைவமும் தமிழும் ஒன்றல்ல; இரண்டு," என ஆறுமுக நாவலர் கூறியுள்ளார். இலங்கையின் வரலாற்று ஆய்வாளர்கட்கு இல்லாத தனித்துவம் ஆறுமுகநாவலரின் இந்தக் கூற்றுக்கு உண்டு. இந்து மதத்தின் உட்பிரிவுகளில் ஒன்றான சைவம் உலகின் பல பாகங்களிலும் இருந்துள்ளது. இலங்கைக்குப் புத்தர் விஜயம் செய்த காலப்பகுதிக்கு அமைவாக ஜாவாவில் சஞ்சயன் தோற்றுவித்த மாதரம் (Mataram) என்ற அரச சைவ சமயத்தைத் தழுவியது. ஜாவாவில் உள்ள பிராம்பணன் என்ற இடத்தில் சிவன், விஷ்ணு, பிரமன் முதலிய தெய்வங்களுக்கு அமைந்த கோயில்கள் இன்றும் உள்ளன. ஆயினும் கூட ஆறுமுக நாவலர் பழம்பெருமை மிகு தமிழையும், சைவத்தையும் ஒன்று என முடிச்சுப் போடவில்லை. இரண்டு எனவே கூறியுள்ளார். இலங்கையின் இன்றைய பிரதான சமயங்களான இஸ்லாம், கிறிஸ்தவம் என்பனவற்றையும் பத்திக்கு உரிய மொழியான தமிழ் வளர்த்து விட்டுள்ளது.

சைவத்தின் ஆயிரக்கணக்கான திருப்பாடல்கள் நாயன்மார்கள் பாடியுள்ளார்கள். அதேசமயத்தில் இந்து மதத்தின் ஒரு உட்பிரிவான சைவத்தை ஆழ்வார்கள் பாடியுள்ளார்கள். எனவே சைவத்தைத்தான் தமிழ் வளர்த்து விட்டது என்ற பதம் நகைப்புக்கிடமானது. அவ்வாறான கருத்துக்களில் இருந்து ஆறுமுக நாவலர் நீங்கி இருப்பது மாத்திரம் அன்றி "சிங்களமும், பௌத்தமும்" என்ற அநாகரிக தர்மபாலாவின் கோட்பாட்டில் இருந்தும் நாவலர் விலகி நிற்கிறார். இந்த அணுகுமுறையை இலங்கை சுதந்திரம் அடைந்த பின்பு சிங்கள ஆய்வாளர்கள் நடைமுறைப்படுத்தி இருந்தால் இலங்கையின் இனக் கலவரங்கள் இல்லாது ஒழிந்திருக்கும்.

தமிழ்க்கவிதை வரலாற்றில் தேராதவன், சிறுவெண்தேரையர் போன்ற கவிஞர்கள் புத்த சமயத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்றும், அந்த மதத்தின் மறுமலர்ச்சிக்காகக் கவிதை பாடினார்கள் என்றும் சொல்லப்படுகின்றது. இவற்றை விட நற்றிணையில் (366) குறுந்தொகையில் 189, 343, 369 ஆகிய பாடல்களிலும் பௌத்தம் பற்றிய தகவல்கள் இருப்பதாகத் தனது வரலாற்று நூலான (Cultural Pluralism in Sri Lanka) என்ற நூலில் பிதா கண்கரத்தினம் அவர்கள் கூறியுள்ளார். இந்த நூல் தொல்லியல் ஆய்வாளரான பரணவிதானாவின் வாதங்களுக்குப் பதில் அளிப்பதற்காக எழுதப்பட்ட நூலாகும்.

இலங்கை வரலாற்றை உய்த்து உணர்ந்தால் அதன் ஆய்வுகள் எந்த முறையிலும் எழுதப்படலாம் எனப் பலரும் நினைக்கிறார்கள். இது அடிப்படைத் தகைமையை அழிக்கும் அர்த்தம் அற்ற செயலாகும்.

இந்துக் குரல்

HINDU VOICE

ஆடி - ஆவணி 1997

இந்துசமயம் - சைவநெறி

இந்து நதிக்கு அப்பால் உள்ள மக்களை "இந்துக்கள்" என்று, அன்னியர், அம்மக்களுக்கு பண்டைக்காலத்திலே பெயரிட்டு வழங்கினர். சனாதன தர்மமே இவ்விந்துக்களின் வாழ்க்கை முறை. காலத்தால், சனாதன தர்மத்திற்கு "இந்து சமயம்" என்ற பெயர் இணைச் சொல்லாக அமைந்தது. இதுவே எமது இந்துசமயம்.

சனாதனம் என்பது "பழமை", "என்றும் நிலைபெறுடையது". ஆகவே எமது இந்து சமயம் மிகப் பழமையானதும் என்றும் நிலைபெறுடையது என்றும் நாம் கருத்து கொள்ளலாம். இந்து சமயம், சைவம், வைணவம், சாக்தம், காணபத்தியம், கௌமாரம், செளரம் என்னும் பிரிவுகளை கொண்டிருப்பினும் பொதுவாக அடிப்படை ஆன்மீகத் தத்துவங்கள் ஒவ்வொரு பிரிவிலும் வேதாகமங்களைத் தழுவினே நிர்ணயிக்கப்பட்டுள்ளன. ஆகவே ஒரே இறைவனை பல உருவங்களில் கண்டு பல நாமங்களிட்டு வழிபடுவது எமது இந்து மரபு. இந்த பாரம்பரிய சொத்துகளுக்கு இந்து இளம் தலைமுறையினர் வாரிசுகளாக இருந்தும், அதன்பெருமையை அறியாதிருப்பது பெருங்குறையாகும். இன்று இந்து மக்கள் மீதும், இந்து கலாசாரத்தின் மீதும் அன்னிய சமயப் படையெடுப்பு வெகு வேகமாகப் பல்வேறு வடிவங்களில் நிகழ்ந்த வண்ணமிருக்கிறது. எமது இந்துக்களைப் பயன்படுத்தி, சைவ சமயத்தைப் பாதுகாக்க வேண்டும் என்ற தப்பான அபிப்பிராயத்தை அவர்களில் உருவாக்கிப் பிரிவினையை ஏற்படுத்தித் தங்கள் அடிப்படை நோக்கத்தை மறைமுகமாக நடத்திவருகிறார்கள். இவ்வாறு ஏன் நடக்கிறது? என்று நாம் ஆராயும்போது சில சிந்தனைகள் மனதில் தோன்றுகின்றன.

பொதுவாக நோக்கும்போது, இந்துக்கள் தனித்துவத்தைப் பேணுவது வழக்கம். சைவர், வைணவர், சாக்தர், காணபத்தியர், கௌமாரர், செளரர் ஆகிய முறையில் தனித்துவத்தைப் பேணாமல், இந்துக்களாகவே நாம் எம்மைக்கருதி கொள்ள வேண்டும். எமது இளந்தலைமுறையினருக்கும் இவ்வித நல்லறிவு உடனாக சாத்தியமாகும். ஏனெனில் நாம் எதிர்நோக்கும் பிரச்சனைகளை, ஒரு முகமாக நாமே எதிர்ந்து நின்று தீர்க்கலாம்.

இந்த நிலையில் இந்து மாணவ மாணவியரின் கல்விப் பொதுத் தராதரச் சாதாரண பிரிவின "சைவ சமயம்" என்னும் பாடத்திட்டத்தினை 1979 ஆம் ஆண்டுக்கு முன் இருந்தபடி "இந்து சமயம்" என்று அல்லது "இந்து சமயம் - சைவநெறி" என்று பெயரிடுவது சாலச் சிறந்தது என்பது எமது கருத்து. "இந்து சமயம் - சைவநெறி" என்ற தலையங்கம் இளைய தலைமுறையினருக்கு இந்து பாரம்பரியத்தை எடுத்துக் காட்டுவதோடு எமது வாழ்க்கை முறையாகிய சைவ நெறியும் இந்து சமயத்தின் ஒரு பகுதி என்றும் தெளிவுபடுத்துகிறது.

சமய அறிவை மாணவ மாணவியரில் வளர்க்கும்போது முதலில் முகவுரையில் சமயத்தைப் பற்றிய மொத்த அறிவையும் அவற்றின் பிரிவுகளையும், பிரதான கொள்கைகளையும் கருத்துக்களையும் அறியத்தரல் உகந்தது. அதன் பின்னரே குறிக்கப்பட்ட நெறியை உதாரணமாகச் சைவசமயத்தைப் பற்றிக் கற்பித்தல் நல்லது. ஆகவே "இந்து சமயம் - சைவநெறி" என்று பெயரிட்டு இச்சமய பாடத்திட்டத்தை வழங்கினால் பிள்ளைகளுக்கு ஒரு பரந்த நோக்கு ஏற்படும். அத்தோடு சைவநெறி சமயகுரவர், அவர்கள் பாடிய திருப்பதிகங்கள், வழிபாட்டு முறைகள், சமயவிரத விழாக்கள் ஆகியவை கற்பிக்கப்பட்டு தெளிவாகின்றன. "சைவம்" என்று தனிப்படுத்துவதால் இந்து சமயத்தை துண்டித்து வேறாக்கிப் பலவீனப்படுத்துவது தான் இறுதி விளைவாகும். இதனை யொட்டியே பௌத்த மாணவ மாணவியருக்கு இந்து சமயம் - சைவநெறி என்று குறிப்பிடல் சாலச் சிறந்தது என்பது இலங்கை இந்துப் பேரவையின் கருத்தாகும். "பௌத்தம்" என்ற தலையமைப்பில் தேரவாதம் கற்பிக்கப்படுகிறது. அதைப்போலவே கிறிஸ்தவம் என்ற தலைப்பில் கத்தோலிக்கம் புரட்டஸ்தாந்த ஆகியவை வெவ்வேறாக அப்பிள்ளைகளுக்குக் கற்பிக்கப்படுகின்றன.

மேலும், இந்தியா, நேபாளம், இலங்கை ஆகிய தெற்காசிய நாடுகளில் சைவசமயம், இந்து சமயமாகக் கருதப்படுகிறது. இவ்விடங்களில், அரசுகளும் ஆவணங்களில் "இந்து" என்றே குறிக்கப்படுகிறது. அவ்வண்ணமாயின் ஏன் இளைய தலைமுறையினருக்கு வீண் மனக் குழப்பத்தை ஏற்படுத்த வேண்டும்?

க. பொ. த. உயர்தர வகுப்புகளுக்கு இந்துசமயம், இந்து நாகரீகம் என்று பாடத்திட்டம் அமைந்திருப்பது பொருத்தமாகும். ஆரம்ப வகுப்புகளிலிருந்து உயர் நிலை வகுப்புகள் வரை இந்து சமயம் என்ற தலைப்பில் கற்பிப்பது நல்லது. இதுவே தொடர்ச்சியான பாடத்திட்டத்திற்கு ஏற்ற முறை.

இறுதியாக மெய்யடியார்கள் "அரியும் அரணும் ஒன்று" என்று போற்றிப்பாடியுள்ளனர். அப்பர் அடிகள் "நாரணன் காண்" என்றும் திருமங்கை ஆழ்வார் "திரிசங்கு சடையானை வலத்தே வைத்து" என்றும் பாடிப்பணிந்தனர். இவ்வாறே நாயன்மார்களும் ஆழ்வார்களும் பேதம் பார்க்காத விடத்து நமக்குப் பேதமை ஏன்? ஒற்றுமையே புலம்.

நற்சிந்தனை

1. அலகில் பேரருள் ஆரறிவாரே
அண்ட சராசரம் அவன்றிரு மேனி
அண்ட சராசரம் அவன்றிரு ஆடல்
அண்ட சராசரம் அவனே யாகும்
அண்ட சராசரம் முழுதும் அதிசயம்.
2. அஞ்செழுத் தாலே அனைத்தும் ஆயின
அஞ்செழுத் தாலே அனைத்தும் உதித்தன
அஞ்செழுத் தாலே அனைத்தும் நிலைத்தன
அஞ்செழுத் ததிசயம் ஆரறி வாரே.
3. அன்பே கடவுள் அன்பே யுலகம்
அன்பே உயிர்கள் அன்பே யனைத்தும்
அன்பே ஆவதும் அழிவதும் போலாம்
அன்பின் அதிசயம் ஆரறி வாரே.
4. ஆதியும் அந்தமும் இல்லா ஒருவன்
ஆதியும் அந்தமு மாய்வரு காரணம்
ஆதிதன் அருள்கொண் டறிவதே யன்றி
ஓதி யறிந்தவர் ஒருவரும் இலரே.
5. அலகில் உயிர்களை ஆக்குவா னவனே
அலகில் உயிரென நிற்கும் அதிசயம்
அலகில் வானவர் தானவ ரறியார்
அலகில் பேரருள் ஆரறி வாரே.

உத்தம இரகசியம்

நாங்களெல்லாம் ஒரே சமயத்தையும் ஒரே சாதியையும் சார்ந்தவர்கள்; எங்களுக்குள் ஒரு மாறுதலும் இல்லை. நாங்கள் பரிசுத்தரும், தெய்வத்துள் வைக்கப்பட்டவர்களாகவும் இருக்கின்றோம். வித்தியாசம் வித்தியாசமான மாறுதல்கள் யாவும் உண்மைச் சுபாவத்தின் சிறப்புக்களாக இருக்கின்றன. இவைகளை மாயை எனப் பெரியோர் சொல்வர். ஒழுக்கத்தினால் வசீகரப்படுத்தப்பட்டோர்க்கன்றி மற்றையோர்க்கு இவ்வுண்மை புலப்படாது. அதுபற்றியே தன்னுயிர் போல் மன்னுயிர் யாவையும் நேசித்தல் வேண்டுமென்று மகத்துக்களால் திரும்பத்திரும்ப வற்புறுத்தப்பட்டு வருகின்றது. ஆகையால் யாவும் ஒழுக்கத்திலேயே தங்கியிருக்கின்றன. இவ்வொழுக்க வழியில் நின்று எல்லாம் நாம் என்று பாவனை செய்து வர வர அற்புதமான அநுபவங்கள் மூலமாக நாங்கள் சடப்பொருள் அல்ல, சித்துப் பொருளென்று தெளியலாகும்.

NATCHINTANAI

WHO CAN KNOW

1. The universe, animate and inanimate, is His body
The universe, animate and inanimate, is His play
The universe, animate and inanimate, is He
The whole universe, animate and inanimate, is a wonder.
2. Through the 'five letters' everything exists
Through the 'five letters' everything comes into being
Through the 'five letters' is everything established
Who knows the wonder of the 'five letters?'
3. Love is God. Love is the world
Love is all that lives. Love is everything
It is love that appears as becoming and dissolution
Who knows the wonder of love?
4. He is the One without origin or end
The reason for His seeming to have origin and end
Can only be known by the Origin's Pure Grace
No one can know it through learning.
5. He creates limitless lives
The wonder of His being limitless lives
The limitless gods and demons do not know
Who can know His limitless Grace.

THE BEST SECRET

We are all of the same race and religion. Within us there is no change. We are holy beings established in Divinity Itself. All multifarious changes represent the characteristic beauty of Reality. Great souls say that these are *maya*. This truth can be understood only by those who have grasped it through the magical charm of a life of rectitude - not by others. Because of that, sages have emphatically proclaimed again and again that it is necessary to love all existing lives as one's own. Therefore everything depends upon the practice of rectitude. By establishing ourselves in this path of rectitude and by constantly imagining that all are ourselves, we come, through wonderful experiences, to the understanding that we are not gross matter, but conscious things.

He who never Forgets.

TANJAVUR BRONZES

V.N. Srinivasa Desikan

(With an introductory note)

(" .... the bronzes translate the abstruse conceptions of Brahmanic philosophy into which the artists have skillfully mingled their own meditations, their prayers and all the hopes of their lives. To know them and appreciate them is to receive an initiation into a new world of plastic dreams not revealed in any of the masterpieces of Greek or Renaissance bronzes," says Ganguly.

The bronze pieces of Hindu art are equally impressive and exquisite as the stone sculptures, and constitute a beautiful chapter in Hindu sculpture. These sculptures from the earliest historical period, were produced by the lost-wax method, the cire-perdue process. The continuity in methods of production from the Mohenjo Daro and Harappa to the Deccan and South Indian bronzes, is striking.

Just as the early rishi artists worked in the medium of their choice, the metal craftsmen too after learning the technical skills studied the dhyana slokas which elaborately describe each icon, contemplate on them and finally fashion the bronzes as offerings to the transcendent as perceived by them. The ornamentation, dress, attributes of the individual gods and goddesses and the methods of fashioning the anatomical features have differed from time to time thereby helping the archaeologists to fix the date of the bronzes as from the Indus Valley through to Pallava, Chola and so forth. Each of these bronzes whether Pallava or Chola is unique, perhaps unrivalled, for its delicate treatment and aesthetic charm. Each must be seen to admire the beautiful workmanship.

The tradition of metal workmanship has been perfected into a treasured legacy, nurtured for over five thousand years since the Indus Valley civilisation. The metal sculpture of the little figurine of the dancing girl and the copper bull are two of the finer examples of this ancient art. The Adicchanallur bronze sculpture of Mother Goddess is a miniature figurine measuring only seven centimetres in height dating back to about 1000 BC. This 'Dravidian' work of art from the Thirunelveli district is now housed in the Government Museum of Madras. These bronze figures reveal remarkable technical skill and a delicacy of treatment. The aesthetic sophistication is conspicuous.

Metal workmanship reached new heights of achievements in South India, especially under the Cholas; such art flowered into an exquisite form capturing the movements, gestures and rhythmic details that would otherwise be difficult to achieve in stone. These South Indian bronzes could be classed amongst the finest achievements of metal sculptures in the world - Editor).

The Cholas who succeeded the Pallavas were in power for four centuries and extended their sovereignty to Ceylon, to parts of Bengal, Burma, Malaysia and Sumatra. Being the patrons of art, the Cholas were responsible for the erection of a large number of temples and, for the production of fine metal icons popularly known as bronzes. These bronzes are famous for the elegance and beauty.

The history of metal art in Tamil Nadu is of great antiquity and it is practised even now by craftsmen. The image are cast by cire-perdue or lost wax process. From the inscriptions it is known that both solid and hollow images were cast. All these images were prepared according to the instructions laid down in the Silpa and Agama texts.

Since these bronzes were meant as *Utsava Murtis* (Processional deities) meticulous care has been given by the *stapathis* while fashioning them. Though a small number of bronzes belonging to earlier periods are available it was during the period of the Cholas, that this branch of art reached its acme of perfection.

These wonderful creations of art mostly come from the Tanjavur district, the heartland of the Cholas. Every village

in this district has temples dedicated to Vishnu and Shiva. Some of these temples have excellent collections of bronzes. This district has the unique distinction of having masterpieces representing the Pallava and Chola periods, which constitute the great period in the art of bronze images.

Among the earlier images from this district, the metal icon of Vishapaharana from Kilappudanur now in the Government Museum, Madras is a rare representation of the theme. The sacred thread going over the right forearm, which is the characteristic feature of early images, is most dexterously represented in the image of Vishapaharana. Another early image of this period is that of Somaskanda, from Sorakkudi village and is now in the Government Museum, Madras. The simple treatment of the form and ornamentation and the starting of the upper arms from the elbows, a characteristic feature of early image, proclaims it as a Pallava piece. The Okkur Natesa is probably the earliest piece representing the theme, and it shows the utmost simplicity in the workmanship. The tubular shape of the aureole (*prabha*) the disposition of the *jatas* and the restrained ornamentation are characteristic of the early period. In this series of early images from the district the following masterpieces find a place - seated Vishnu from Tiruchera temple, standing Vishnu from Vanmikanathaswamy temple Tiruvarur, Kalyanasundarar from Vadakkalathur; Ambal with Guha from Pallavaneeswaram and a host of other bronzes in East Tanjavur.

Tiruvengadu is a small village in Sirkali and it is an important name in the history of South Indian art. Three groups of bronzes were found as treasure trove objects on three different occasions. These bronzes are very valuable not only because of their artistic appearance but also for their historic importance. These include the Virshabavahana and His Consort, Kalyanasundarar, Bhikshatana and Bhairava.

The image of Vrishabavahana has attracted the art world. This remarkable icon was set up in the 26th regnal year of Rajaraja the Great, the builder of the Tanjai Perunkoyil and belongs to 1011 AD on the evidence of the inscriptions. This is a rare image of Shiva in this representation. He is in the attitude of resting on the back of nandi. His left hand is in katisama pose. The hair style has been excellently done in a jatabhara sorm which is dressed in a quite novel, but very beautiful form like a turban. This is a remarkable image which has few equals in grandeur. The other image of Uma can be dated to 1012 AD on inscriptional evidence.

The Ardhanarishvara, from Tiruvengadu is an equally excellent masterpiece. The concept of Ardhanarishwara is a most significant contribution of Hindu thought; since it symbolises the male and female principles - Prakriti and Purusha - which are inseparable in the universe and are always found together. Though this theme has profuse representations in stone, the stone has its own limitations as all the stone sculptures are in relief and not in the round. It is in metal, in bronze, that the representation is in the round and thereby achieves a new vigour, a fresh force in depiction and it is at its best in the Chola masterpiece from Tiruvengadu. Historically the image is an important one since there is an inscriptional reference to it in the Tiruvengadu temple and on the basis of the inscription, the image is dated 1047 AD.

An unparalleled figure of Kali was another great treasure that was found in the same village. The fierceness of the goddess, iconographically natural to the deity, is submerged in what looks like an ethereal representation of the figure. The restrained ornamentation of the image, the presence of skandhamala on the right side and a natural rendering of keshbandha are unique and noteworthy. This kind of execution

These wonderful creations of art mostly come from the Tanjavur district, the heartland of the Cholas. Every village

(contd. on page 9)

THE VEL FESTIVAL

The Symbol of Peace and Unity in the month of Aadi

The Vel Festival in the month of Aadi, is an event with deep religious strands woven into it. It is not merely the lining of the streets by thousands and thousands of devotees in all their colourful attire but more, the symbolic significance of the gathering of the Hindus and Buddhists in the capital city's most spectacular festival. As the Vel carts carved out of silver and gold and laden with the images of Deities, richly adorned and studded with precious stones, move out of the temples in Sea Street to wend their way to the temples in Bambalapitiya, they symbolise pomp and grandeur outwardly but peace and harmony, inwardly.

The origins of the Vel Festival are closely related to the Kathirgaamam (Kataragama) Festival where Skanda is annually worshipped in the month of Aadi. The festival in Colombo coincides with the last five days of the festival in Kathirgaamam. The worship of Skanda is very popular amongst the Hindus and Buddhists. He is the embodiment of Satyam, Sivam, Sundaram - truth, peace and beauty - the everlasting fragrance of life. The Skanda Puranam weaves a fascinating story about how Skanda was born as the incarnate of Light and Knowledge, fighting evil in order to establish righteousness. The Vel is His instrument of combat and He is represented with the Vel in His hand. This symbolises knowledge. The pointed end denotes that knowledge should be sharp and piercing but at the same time one should be humble and tranquil with equanimity of mind so that this knowledge would be profitable to all. According to the Puranic story, He used the Vel to split the Asura Soorapadman who had assumed the form of a tree and each half became two birds, the peacock and cock. The birds were subdued and made into His vehicle and banner respectively.

This unusual story of a little Child fighting the indomitable asura brothers, endeared Him to humanity and it was natural that even in the early nineteenth century devotees flocked to the sylvan shrine in Kathirgaamam in the deep south of Sri Lanka, through unpaved and unchartered tracks, ignoring all the difficulties that arose on the way. Amongst the devotees, were two Indian communities namely the Nattukottai and Semmankottai Chettiyar communities. Members of these two rich communities undertook the annual pilgrimage by foot - paada yaatra with deep faith and piety and returned after the theertham, the water-cutting ceremony.

It is said that in 1818 an epidemic of cholera broke out in the Moneragala district and the devotees were not allowed to enter the district where the hallowed shrine is situated. This upset the devotees a great deal and it was during this time that Skanda is said to have appeared in a dream to one of these Chettiyar devotees saying, 'in order that I may shower My choicest blessing on the people, you may build Murugan Temples and organise the same festival here in Colombo.'

The temples were duly built by the Chettiyar clans. The Semmankottai Temple is said to have been built on the spot where the message of the cholera epidemic was first received. This is the Semmenkottai Manikka Vinayagar Temple in Bambalapitiya and the new Kathiresan Temple was built adjacent to it. Since then, every year on Paruvam, the full moon day in Aadi, Kathirvelayutha Swami leaves His Temple in Sea Street in the regal cart and wends His way to the Manikkava Vinayagar Temple in Bambalapitiya. Before the cart leaves, peacock feathers and the paal kaavadies (pots of milk) are carried by devotees on their heads to the Gintupitiya Murugan Temple where ceremonies are performed. Here 'the saying of Kattiyam' that is the narration of the Vel story, is told and with that, the ceremonies begin. Two days later, Skanda leaves with His Consorts in the golden cart in all grandeur and comes to the Kathiresan Temple. At the temples the carts stop over for two nights and then return giving devotees plenty of time

for their offerings of puja. The temple compounds are also full of small vendors' trade stalls where there is brisk buying - unusual items like fancy glass bangles, bead-ware, hair ornaments, pottery, stainless steel-ware, plastics etc. together with sugar cane, fruits, flowers etc. are sold. One sees the different communities jostling with one another in this frenzy buying spree.

Both the carts are accompanied by naadasvara musicians and followed by hundreds of devotees singing bhajans, carrying kaavadies, dancing and merry making. The carts go through the streets of Colombo where Governors and Presidents, Prime Ministers and High Commissioners wait to receive them at President's House, Indian High Commission and Temple Trees respectively and offer pujas, pay their respects and invoke the blessings of God Skanda. One also sees many Hindu business establishments ready to receive the Vel carts. The entrances of such establishments are adorned with pairs of banana trees laden with fruits and flowers and tables arranged with the Poorna-kumbam, the lighted kuththu villakkus, together with fruits and flowers for offerings to Skanda. In this traditional way the devotees receive the Vel carts, break the coconuts as the carts pass their way, offer puja and receive blessings.

The Vel Festival is a major religious festival in the Hindu Buddhist tradition emphasising the underlying oneness of our society reflecting the homogeneity of thought and tradition. It is a wonderful unifying force that brings the various communities together as they stand shoulder to shoulder to have a glimpse of Skanda and His Consorts riding the carts in all their regality and bargaining together at the trade stalls - a wonderful and unique experience.

Esoterically, the whole festival symbolises the progress of life. Each cart symbolises the human being and the image of Skanda is the Atman within each one. The wooden horses depicted as drawing the carts, are the senses reined in by the image. These represent the human passions that have to be checked. The journey from one temple to the other, through the streets symbolises the life of man and how he should control his senses and use them profitably and not in an unrestrained manner. (see Mahotsavam) The Vel Festival is an interesting 'gathering' where all mix together shedding racial and religious differences to receive the darshan of Skanda on one hand and to merry making on the other.

May the blessings of Skanda be on one and all!

(contd. from page 8)

TANJAVUR....

can be achieved only by a Chola sculptor and indubitably this icon is unequalled in splendour. This also belongs to the 10th century.

Of the many faceted forms of Shiva, the most glorious concept in metal is the image of Shiva as Natesa. To the Cholas, the theme of Nataraja or Adavallan is so dear, with the result that no temple to Shiva exists without an image of Natesa in its collections. Several pieces of Nataraja are from Okkur, Melapperumpalam, Vadakkalatur, Velankanni, Adiyur, Sivapuram, Tiruvarur and a host of others.

Coming to Vaishnavite figures, though the Cholas were staunch Saivites, they were tolerant of other sects. This has made possible the production of a good number of Vishnu themes and Rama group of images. The Rama group from Vadakkippanayur, has no rival for its sheer grace and majesty. Rama is shown here as a prince in all his dignity. His consort Sita in metal is probably the finest representation anywhere in Tamil Nadu.

LIFE IS A SERIES OF ACTIONS AND REACTIONS

Pathmasany Arumugam

History or the story of man is a story of cause and effect or action and reaction.

The amassing of wealth by the few and the poverty of the many, the life of leisure and luxury of the few and the life of sweat and toil of the many, the arrogance begot of wealth and position of the few and the misery suffered by the many, resulted in the birth of Communism.

Scientists and technologists produced machines which turned out consumer requirements in very large quantities and in very short time durations. This also cut down on the number of people required to produce that quantity of material by traditional methods. A few men were enough to run and maintain these machines. Hard labour was not necessary. The scientists and technologists were very happy and proud of their achievements. But, alas! what is the cumulative result today of the Industrial Revolution? It is unemployment of gigantic proportions. Which again is one of the many causes of terrorism all over the world.

The story does not end there. Numerous factories have been set up everywhere. The industrial waste thrown out of these factories has caused one of the biggest problems of modern times - a problem that has adverse effects not on human beings only, but on all living things. It is Environmental Pollution.

These are outstanding examples of causes and their effects, in our social and physical environments. In like manner, the life history of every individual when analysed is seen to be a story of cause and effect.

This pattern of cause and effect operates even in the spiritual life of a person. Thus history of each Jeevathma is also a story of cause and effect. This is doctrine of Karma of Hinduism.

Baghavan Satya Sai Baba says, "It is not possible for anyone to escape from the consequences of what one does knowingly or unknowingly. You have to face the consequences of all your actions, whether good or bad. This is the cardinal principle which governs a man's life. It determines one's joys and sorrows. And it is through Karma that you are endowed with this life itself. This body has been given to you so that you could undertake your Karma and therein lies the point that through this body you have got to uphold Dharma. When you conduct yourself in keeping with Dharma, you qualify to attain Brahman."

Alala Sundarar had reached the exalted spiritual position of serving Lord Shiva on Mt. Kailas. Kamalini and Aninthithai were also on Mt. Kailas serving Mother Goddess Sakti. Even those who had reached such a high spiritual position were no exception to the Law of Karma. Sundarar was attracted by both Kamalini and Aninthithai. On the otherhand, Kamalini and Aninthithai were also attracted by Sundarar. As a consequence, all three of them had to take birth on this earth in different places in South India as Nambyaroorar, Paravaiyar and Sangiliyar respectively, to undertake their Karma, to rid them of the desire that had entered them, and to reach the state of desirelessness.

The infinite love and devotion that Nambyaroorar already had for Lord Shiva had not diminished. He went from temple to temple singing numerous devotional lyrics composed on the spur of the moment. In course of time he married Paravaiyar. Later he married Sangiliyar also. Yet his deep love for the Lord took him to the various temples. At last he was so sick of life on earth that he went to a temple and prayed for release from life on earth and also for grant of Mukthi. By the grace of the immeasurably merciful Lord, the devas came to that temple. They put Sundarar on the white elephant that they had brought with them and took him away to Mt. Kailas. Sundarar was only eighteen years old when he attained Mukthi.

This story of Saint Sundaramoorthy, one of the four great Saiya Saints, shows that even after reaching a very high spiritual position,

any desire other than the desire to be at the lotus feet of the Lord, can become Karma which has to be undertaken. As a result the athma will have to take a suitable birth to have that desire satisfied, after which alone the athma can reach the desireless or desirefree state. Then the Jeevathma will reach the state in which it will know the real from the unreal and will be ready to be with the Paramathma and enjoy immortality.

This story of Saint Sundaramoorthy also gives us the hope and the conviction that a life of piety in keeping with dharma will definitely help us to attain Mukthi.

The simple Vedic prayer:

"From the Unreal lead us to the Real
From Ignorance lead us to Light
From Death lead us to Immortality,"

should set the goal for us.

TWELVE RULES FOR HAPPINESS

Live a simple life. Be temperate in your habits. Avoid selfseeking and selfishness. Make simplicity the keynote of your daily plans. Simple things are best.

Spend less than you earn. This may be difficult but it pays big dividends. Keep out of debt. Cultivate frugality, prudence and self-denial. Avoid extravagance.

Think constructively. Train yourself to think clearly and accurately. Store your mind with useful thoughts. Keep vigil at the door of your mind.

Be grateful. Begin the day with gratitude for the opportunities and blessings. Be glad for the privilege of life and work. Rule your moods. Cultivate a mental attitude of peace and good will.

Give generously. There is no greater joy in life than to render happiness to others by means of intelligent giving.

Work with right motives. The highest purpose of your life should be to grow in spiritual grace and power.

Be interested in others. Direct your mind away from self-centredness. In the degree that you give, serve and help, you will experience the by-product of happiness.

Live in a daylight compartment. This means living one day at a time. Concentrate on your immediate task. Make the most of today for it is all you have.

Have a hobby. Nature study, walking, gardening, golfing, carpentry, stamp collecting, sketching, voice culture, foreign language, books, photography, social service, public speaking, travel, authorship are samples. Cultivate an avocation to which you can turn for diversion and relaxation.

Keep close with God. True and enduring happiness depends on close alliance with Him. It is your privilege to share His thoughts for your spiritual nourishment and to have a constant assurance of Divine protection and guidance.

Sri Shankara says:-

Every one is aware of the effects of company. It is more effective than mere precept. Calmness and equanimity are the results of good company. As desires and attachments become less and less, delusion diminishes.

Desire and delusion wrap the mind and cloud the understanding obstructing the power to discriminate between the good and the bad, between the lofty and the low. Desire and attachment are the cause of this delusion. When it vanishes completely, the mind ceases to be agitated and becomes steady, internal purity ensues. Purity is Sivam, Divinity Itself.

FROM THE DESK OF RIZWAN SALIM

HOW TO CREATE A GOLDEN AGE OF HINDU CULTURE

Over the past 4000 years, the supremely imaginative Hindus have created a culture so abundant with awe-inspiring architecture and vigorous sculpture, alluring dances and spell-binding music, amazingly potent mind-body disciplines and holistic medical system, recondite philosophical doctrines, arcane fortune telling systems, epics of vast scopes densely textured with meaning, comprehensive theoretical systems from aesthetic to rhetoric, arts of love making to making war, and intensely sensorial rituals - that an individual with a receptive mind can spend several lifetimes to master just one aspect of Hindu culture.

There should have been several first rate institutions to preserve and study, teach and propagate Hindu culture's knowledge and wisdom, and accomplishments. In fact, there is not one school of the first rank where a scholar can study or research various aspects of Hindu culture all under one roof.

If I want to research under professional guidance the Hoysala temple architecture in Karnataka, there is no world-class academic institution I can go to. If I want to take a college course just to read all the Puranas in English translation or some modern Indian language, there is no Indian "Ivy League" quality university for me to attend. If I want to teach at a seminar on the literary quality of the symbolic meaning in the Ramayana, there is no reputable academic programme to welcome me. If I want to learn and conduct a serious scientific study of the *jyotish vidya* or tantrik yoga, I will have to do it in my own library. A serious student of Hindu culture has very few superlative quality - world-class - institutions in Hindustan.

To ensure that the ancient Hindu tradition and wisdom uplifts present-day Hindu society and that Hindu culture lasts, for thousands of years to come, a number of first-rate institutes for the study and preservation of Hindu culture and tradition must be established all over Hindustan. These institutes should regenerate intense cultural pride among Hindus and inaugurate a Hindu cultural renaissance. The founders of the Hindu culture studies institutions should possess the vision to establish centres that are equal to or superior in quality to the finest academic institutions of Europe and America. Such centres of excellence for a broad and rigorous study of Hindustan's history and culture are 50 years overdue.

The intellectual and creative labours of the Hindu in the centuries past have also left us a brilliant legacy of regional cultures and languages, Tamil above the rest. Hindustan's different regions (linguistic states) also need institutes worthy of their rich heritage to collect and preserve, study and research ancient documents and manuscripts, texts and inscriptions in the local language to gain deeper knowledge of the regions' history, tradition and culture.

India also needs a class of scholars who have studied at the finest American and European universities archaeology and history, anthropology and psychology, philosophy and literature, history of the arts, comparative literature and comparative religion, literary criticism and textual analysis, aesthetics and hermeneutics to be excellently capable of educating us and the world on the imaginative and intellectual superiority of Hindu culture and accomplishments.

The new class of Hindu intellectuals should explain to us and the world that the Ramayana, even as a literary work, is far superior to the ancient Greek/European epic *The Odyssey*; and that the temple of Konark a far greater architectural achievement than the Gothic Cathedral of Notre Dame in Paris.

Over a period of 1,000 years (roughly between the fourth and fourteenth centuries), Hindu kings and emperors built more temples than rulers of any other historical civilisation ever did. Thousands - many thousands - of stone temples of all sizes, exquisitely beautiful and awe-inspiring, were built block by block or carved out of solid rock everywhere in Hindustan. A lot of the Hindu temples built over the centuries have perished: still, what survives today is remarkable.

Hindu culture today needs an ambitious project to repair, rebuild and restore every ruined - no matter how much damaged the ancient Hindu temple. The reconstruction should be historically accurate and done using the same kind of stones in the original temple. Since June 1988, I have travelled thousands of kilometres all over India to gaze in wonder at more than 200 ancient temples. I have also done considerable research in this country and Library of Congress in Washington on Indian History and Archeology, ancient Hindu temple art and architecture. I claim on the basis of my research and travels that atleast 600 ruined and abandoned ancient Hindu temples are scattered all over the country (except Kerala and NE frontier states). A number of antique temples are fairly intact; but most of the forsaken temples survive in a more or less ruined condition. A large number of Hindu temples were shattered altogether. At several old temple sites I visited, I found a large number of fragments of the demolished temples still lying scattered.

Every dilapidated and wrecked ancient Hindu temple can be made whole again. All remaining ancient Hindu temples can be rebuilt. All surviving ancient temples should be recreated. The task is not impossible or even very difficult. The much damaged temples can be made whole again by the labour of Hindustan's talented and skilled stone workers. Even today, Hindu artisans in several parts of the country (example Khiching in North Orissa and Mahabalipuram near Chennai) possess the skill to carve stone decorations and sculpture as well as their remote ancestors did. The temples' restoration can be achieved relying upon the ancient Sanskrit or other regional language treatise on architecture, examples of ancient Hindu temple art in museums and comparison with other surviving temples in the same style and of the same period.

In the states of Andhra Pradesh, Karnataka, Madhya Pradesh and Uttar Pradesh, but especially in Orissa and Rajasthan, I have counted nearly eighty damaged ancient temples that can be restored. It would be a challenge of enormous complexity to rebuild completely the shattered Kakatiya temple at Waranagal. Waranagal was sacked in the 17th century by the Muslim ruler of Hyderabad and the temple which have been stunningly beautiful judging from broken pieces was demolished. State-of-the-art computer programmes used in archaeological reconstruction can be of enormous help in restoring the ancient Hindu temples, even in cases where many carved stone blocks and portions of decorative carvings are missing.

As necessary as recreating the original architectural beauty of all the dilapidated and forsaken ancient Hindu temples, there is also the urgent need to protect and preserve the glorious architecture and sculpture of the temples that have survived intact. There is no excuse for not using the best available conservation technologies and the most far-sighted protective measures at every one of the intact ancient Hindu temples.

Courtesy - Hindustan Times.

LET US STUDY THE BHAGAVAD GEETA -

GEETA FOR CHILDREN

Swami Chinmayananda.

Chapter IXV - Continued.

Worship of the Lord. What constitutes a truly worshipping heart? What is His nature that I must invoke for the purposes of His worship? Is He One? Is He distinct from all other things? Is He many? And in my worship of Him what should I ask of Him? Will the devotee discover all fulfillment at His Feet?

The good and wise men sing My glories, silently and incessantly, all through their activities and expressions in life. Resisting temptations courageously, they live an austere and disciplined life, always rejecting the wrong and ever accepting only that which is the right. They love Me so well that they surrender completely to My Will at their physical, mental and intellectual levels, to the utter annihilation of their personal egosense.

There are those who see Me at once as

1. the One
2. the One, yet as Distinct and
3. as the Manifest

They see Me as the One Sole Subtle Essential Principle, underlying in all, but they also realise that I am *Distinct* from them all, and though The One, I appear to be the *Many*. Through all their experiences in life, they alone keep constant company with Me.

I appear as Many to the gross intellect. I am the *Sacrifice* and the sacrificial *Materials*. I am the *Fire* in which the oblations are offered. I am the *Mantra*, the sacred hymn, with which the Divine is invoked. In short, there is nothing other than Me.

I am the loving Grand-father, the Father and the Mother of the Universe. I am also the Vedas, the *Rig*, the *Saama*, the *Yajus*. I am the sacred symbol 'OM' which indicates the Highest state of Pure-awareness, the fourth state of Consciousness (*tureeya*) along with the three ordinary states of Consciousness - the waking (*Jaagruti*), the dream (*Swapna*) and the deep-sleep (*Sushupti*). I am the One, who dispenses rewards for all actions of all creatures. I am the Pure-One that is to be known.

I am the Ultimate Destination. All come to Me ultimately. I am the Ruler and the Witness of all, Refuge of the Distressed and the Friend of the lonely. I am the Origin as well as the End; the Foundations and the support, the Changeless Seed, from which the finite world sprang into existence, as also the Treasure-house of things.

I give heat. I send forth or withhold rain. I am Immortality, as well as Death. I am Existence and also Non-existence. Thus, *Nothing* is there which *I am not*.

There are the Vedic Scholars, who worship Me by performing sacrifices as prescribed in the Vedas, and ask for the pleasure of heaven. I fulfil their desires. They enjoy the divine pleasures in the heaven for a time, according to their merit and when the merit gets exhausted by enjoyment, they are born again in the mortal-world. These elaborate sacrificial rituals, because they are motivated by the desire to enjoy the ethical pleasures, fail to bring about the final release from the bondage of worldly existence.

But those who worship Me, meditate constantly and steadily upon Me, to the exclusion of all other thoughts, come to Me. For them, there is no fear of re-birth and worldly sufferings. I help them. I guard them always.

Even those who worship other Deities, worship Me only.

but in an indirect way, for, I am the Ultimate Recipient of all the offerings, offered to other gods. But since they do not recognise Me as the One God above all other gods, they are born again and again in this world."

Some important points on worship. In order to make our worship of the Lord efficient to the maximum and fully beneficial to us, let us have some instructions, please.

"Arjuna, I must warn you here. You should not think that very costly materials or elaborate rites as prescribed in the Vedas are required for My Worship. What you offer is insignificant. I don't even look at what is offered to Me. The most important part is with *what intention* and *purity of motive*, you offer it to Me. Fruit or flower, leaf or water can be the symbols of your intention. But when offered with faith and in the right attitude, I accept it all with great pleasure.

Therefore, consider your work as worship and your food as an oblation to Me. Offer gifts in My Name. Practise penance for Me. Nay, whatever you do consider it as an offering unto Me. Remember Me constantly, all through your activities.

LEAF - during her stay in the forest, Draupadi, could offer only a bit of a cooked leaf, sticking to her *Akshayapatra* to Krishna when He came to save her from Durvasa's curse. It was offered with such reverence and tenderness of heart that it appeased His hunger. Durvasa and his ten-thousand disciples, who came begging for food, at the advice of Duryodana to disgrace the Pandavas, went away with a feeling of having eaten too full, without touching a morsel of food.

FLOWER - In the Gajendramoksha story, Indradyumna, the Pandya King was cursed to become an elephant by sage Agastya. He became an elephant was caught when sporting in a river by a crocodile. In the struggle between the elephant and the crocodile, the former offered a lotus flower, freshly picked in a flash of devotion. He was released immediately not only from the temporary distress and curse but from worldly bondage itself.

FRUIT - The story of Sabari, tasting to find the sweetest fruit to be offered to the Lord, and her offering of the half-eaten ones, and the Lord receiving it with extreme happiness is an unforgettable example.

WATER - Water is an essential material, always offered in all modes of worship.

Besides all these the story of Kuchela offering the low quality of beaten-rice is too well-known to need any repetition.

In all the illustrations given, the materials offered are apparently *worthless* but became *priceless* treasures in His Eyes because He saw only the intense faith and devotion behind them.

When you thus consider Me as the agent of all your activities, you are freed from the *Vasana* - bondage caused by them."

Sanyasa and Yoga - Lord's attitude to all Sinners reformed into Saints.

'Thus by *Sanyasa* (Renunciation of all ego-centric activities) and by *Yoga* (non-attachment to anxieties for their fruits), meaning constant remembrance of the Lord, which is but a natural sequence of *Sanyasa*, you will reach Me.

I am partial to none. I hate none. I love none. But those who worship Me constantly remembering Me, come to reside in Me and therefore, I too come to reside in them.